

TURNUL DE VEGHERE

"Și vor ști că eu sunt Jehova"

Ezekiel 36:15.

ANUL XXIV BILUNAR No. 10-20

15 Octombrie 1946.

CONȚINUTUL

„Darul Lui nespus de mare”	3
Daruri pentru consocrații săraci	5
Administrație prevăzătoare a milosteniei	6
Generozitatea celui sărac	8
Aducere aminte de Creatorul Lumii Noul paragrafele 27-47	10
Ajutoare de aducere aminte	12
„Inchilarea tuturor izvăștărilor”	13
„Veseliți-vă noștrii, împreună cu poporul Său”	14
Privilégiu pentru noștrii	15
Bun venit tuturor	16

„VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (ISAIA 43:12)

Apare biunar în Editura:

ASOCIAȚIEI MARTORII LUI IEHOVA DIN ROMANIA

Persoană juridică morală

București 2, Str. Basarabla No. 38

Redactată și publicată de către:

WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY

117 Adams Street — Brooklyn 1, N. Y., U. S. A.

Funcționari:

N. H. KNORR, Președinte W. E. VAN AMBURGH, Secretar

„Și toți fiii tăi vor fi învățați de Iehova; și mare va fi pacea fiilor tăi”. — Isaia 54:13.

(Urmare din pag. 16)

părăției cerurilor pentru cei tăiați împrejur, pentru Israelii. Când era pe pământ Isus zise unei femei Samaritene: „Eu nu sunt trimis decât la oile cele piedute ale casei lui Israel”. (Matei 15:24). Când El trimise pe cei doisprezece apostoli, le spuse cui să predice, zicând: „Să nu mergeți pe calea păgânilor, și să nu intrați în vreo cetate a Samaritenilor, ci să mergeți mai de grabă la oile pierdute ale casei lui Israel”. (Mat. 10:5; 6). Făcând astfel, Christos Isus deveni servul sau slujitorul lui Dumnezeu pentru Israelii, tăiații împrejur.

¹⁵ În același timp, se păru că națiunile sau Păgânii urmau să fie lăsați afară fără importanță. Ei erau, după cum este descris în Efeseni 2:12, „fără Christos, fără drept de cetățenie în Israel, străini de legămintele făcătoare de păcat, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume.” Dar slujba exclusivă a lui Christos față de Israelii tăiați împrejur pentru moment, era în împlinirea adevărului profețiilor lui Dumnezeu. Aceasta era pentruca să se împlinescă făgăduințele lui Dumnezeu făcute părinților Israeliiților, anume, Abraam, Isaac și Iacob sau Israel. Dumnezeu dădu acestor părinți în mod succesiv făgăduința că în sămânța sau urmașul lor toată omenirea va fi binecuvântată: „In tine și sămânța ta vor fi binecuvântate toate familiile pământului”. (Gen. 28:14; 26:4; 22:18; 12:3). „Care (sămânță) este Christos”, zice apostolul Pavel, la Galateni: 3:8, 16. Deoarece Christos Isus, Sămânța, era un descendent după carne al părinților cărora le fu făcută făgăduința, cei dintâi cărora urma să li se dea privilegiul să devină membri și împreună moștenitori cu El ca Sămânța a lui Abraam, trebuie la fel să fie descendenți naturali ai acelor părinți, anume Israelii tăiați împrejur.

¹⁶ O rămășiță a Israeliiților naturali acceptă pe Christos Isus ca Sămânța, Mesia, și aceștia erau „iubiți pentru părinții lor”. Ei nu fură tăiați din măslinul simbolic al organizației teocratice a lui Iehova. Ei ținură locurile lor ca ramuri preferate sau alese ale lui Christos. (Rom. 11:28, 16-24). Ceilalți Israeliiți nu apreciară favoarea exclusivă a lui Dumnezeu față de ei pentru părinții lor, în confirmarea făgăduinței Sale făcută lor, și astfel fură rupți din „măslinul” teocratic. Deși ei erau membri ai „Israelului după carne”, ei nu deveniră membri ai adevăratului „Israel al lui Dumnezeu”. Israeliiți spiritali. — 1 Cor. 10:18; Gal. 6:15, 16.

¹⁷ Din profețiile pe care Iehova Tatăl Său I le descoperi, Christos Isus cunoscu că numai o rămășiță a Evrei-

lor îl vor accepta și deveni membri „Israelului lui Dumnezeu”. „seminția aleasă”) o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v'a chemat din întuneric la lumina Sa minunată”. (1 Petru 2:9). Deaceea Christos Isus știu că nu toți membrii Impărăției, nu toți cei 144.000, vor fi constituiți dintre Evreii naturali, dar că locurile lăsate vacante în acea corporațiune a Impărăției, vor fi astfel lăsate deschise pentru a fi completate de către credincioșii de printre Păgâni. Națiunile păgâne nu erau descendentă ale părinților cărora făgăduințele lui Dumnezeu le fură făcute; și deaceea extinderea la aceste națiuni păgâne a privilegiului de a ocupa locurile vacante, și prin aceasta să devină membri ai „sămânței lui Abraam” prin credință, era un har cu totul neașteptat dela Dumnezeu. Și pentru acest nespus de mare privilegiu de a deveni moștenitori ai Impărăției împreună cu Christos Isus, toți credincioșii favoriți de printre Păgâni, dădeau laudă și slavă lui Dumnezeu.

¹⁸ Domnul Isus înviază prezise toate acestea scurt timp înainte de înălțarea și reîntoarcerea Sa la cer, lăsând în urma Sa pe pământ pe ucenicii Săi Evrei. Citim: „Atunci le-a deschis mintea ca să înțeleagă Scripturile. Și le-a zis: Așa este scris, și așa trebuia să pătîmească Christos, și să învieze a treia zi dintre cei morți. Și să se propovăduiască PRINTRE TOATE NAȚIUNILE, în numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și PANA LA MARGINILE PAMANTULUI”. — Luca 24:45-58; Fapte 1:8.

¹⁹ Prin asemenea instrucțiuni Christos Isus se dovedi a nu fi numai un slujitor al unei Evanghelii către Israelii tăiați împrejur, ci și servul lui Dumnezeu care deschidea Păgânilor calea spre mântuire, „ca Neamurile să slăvească pe Dumnezeu, pentru îndurarea Lui.” (Rom. 15:9) Spre a dovedi că aceasta era în conformitate cu scopul Atotputernicului Dumnezeu cu privire la Christos Isus, Pavel adauă o dovadă scripturală, zicând: „Este scris: De aceea Te voi lauda printre Neamuri, și voi cânta numelui Tău”. Această mărturisire sau oferire de laudă lui Dumnezeu, și această cântare numelui Său printre națiunile păgâne, nu urma să fie făcută cu un efect plin de veselie asupra Păgânilor, pentrucă Dumnezeu nu are nimic de făcut fără un scop. Un lucru este cert: mărturisirea și cântarea înseamnă propovăduirea și punerea mărturiei pentru Dumnezeu și numele Său, și aceasta trebuie să fie făcută printre Păgâni.

²⁰ Marele Propovăduitor și Martor pe care profeția scrisă aci îl preumbrește, ca vorbind, este Regele uns al lui Iehova Christos Isus. Nu pentru totdeauna urmă Isus să fie un slujitor pentru Evreii tăiați împrejur în mod exclusiv, pentrucă citațiunea lui Pavel din Psalmul 18:49 și 2 Samuel 22:50 prezice că Fiul regal al lui Dumnezeu va conduce și o slujbă a Evangheliei Impărăției printre națiunile păgâne netăiate împrejur. Psalmul 18:49 și 2 Samuel 22:50 ambele sunt scrise după cum urmează: „De aceea, Doamne, Te voi lauda printre Neamuri, voi cânta spre slava numelui Tău”. Am. Stan. Ver.

Continuare în numărul viitor

¹⁵ În împlinirea a ce era slujba exclusivă a lui Christos pentru Israelii împrejur, și pentruca?

¹⁶ Cum au răspuns Evreii acestei slujbe, și cu ce rezultate?

¹⁷ Ce a înțeles din profețiile lui Iehova cu privire la completarea locurilor de membri în clasa Impărăției?

¹⁸ Cum a prezis Isus cel înviază această înalțare de a se depărta?

¹⁹ a) În folosul cui s'a arătat Isus astfel pe sine a fi servul lui Dumnezeu?

b) Ce dovadă scripturală citează Pavel despre aceasta, și cum trebuie să fie împlinită asemenea scrierilor?

²⁰ Cine este Propovăduitorul sau Martorul preumbril ca vorbind în scriptura pe care Pavel o citează? și ce prezice această?

„DARUL LUI NESPUS DE MARE”

„Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespus de mare” — 2 Cor. 9:15.

IEHOVA Dumnezeu a fost primul Dăruitor. De când El a început să-și întrebuinteze puterea Sa spre a începe creațiunea, a dăruit neincetat. Lucrurile bune pe cari noi le putem acorda unuia altuia, sunt numai lucruri cari aparțin Creatorului, lucruri pe cari noi dăruitorii umani le putem avea în posesiune pentru o vreme. De multă vreme, un rege al celui mai bun guvern de atunci pe pământ, exprimă sentimentul său în aceste cuvinte, adresate Marelui Dăruitor: „A Ta este, Doamne, mărirea, puterea și măreția, vecinicia și slava, căci tot ce este în cer și pe pământ este al Tău; a Ta, Doamne, este domnia, căci Tu Te înalți ca un stăpân mai presus de orice! Dela Tine vine bogăția și slava. Tu stăpânești peste tot, în mâna Ta este tăria și puterea, și mâna Ta poate să mărească și să întărească toate lucrurile. Acum, Dumnezeul nostru, Te laudăm, și prea mărim numele Tău cel slăvit. Căci ce sunt eu și ce este poporul meu, ca să putem să-Ți aducem daruri de bună voie? Totul vine dela Tine, și din mâna Ta primim ce-Ți aducem”. — 1 Cron. 29:11-14. *Am. Stan. Ver.*

² Apostolul Pavel strigă cu recunoștință: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespus de mare” (2 Cor. 9:15). Sau, mai cu putere spus: „Mulțumesc lui Dumnezeu pentru darul Lui de nedesuris!” (*Goodspeed*). Darul pentru care Pavel a mulțumit lui Dumnezeu în aceste cuvinte este în general înțeles în înțelegime să însemne pe Fiul iubit al lui Dumnezeu, a-nume, Christos Isus. În decursul lunii Decembrie, anumiți religioniști ai „Creștinătății”, obișnuiesc să se dedea la o orgie de sărbătoare a schimbării de daruri între rude și prieteni, și unii pot fi auziți citând 2 Corinteni 9:15 ca o îndreptățire pentru facere de sărbători. Dar sărbătoarea lor religioasă nu este un dar dela Dumnezeu: pentru că ea nu este nici o poruncă sau autorizată în Biblie. Ea nu are nimic de a face cu darul nespus de mare al lui Dumnezeu, indiferent de numele sărbătorii. După discuțiunea în urma căreia Pavel ajunge la expresia clasică a mulțumirei, darul lui Dumnezeu inexorabil, de nedesuris, se referă la ceva mai larg decât Fiul Său Isus Christos. În cuvintele de dinainte ale lui Pavel: Christos Isus nu este în discuție în mod direct. Nu se tăgăduiește că Christos Isus este baza esențială și singurul canal pentru darul inexprimabil al lui Dumnezeu, dar darul este ceva mult mai cuprinzător.

³ Dintre toate darurile, Christos Isus este cel mai mare dar al lui Dumnezeu. Dar Fiul lui Dumnezeu, nu este, în sine, sfârșitul sau terminarea donațiunii lui Dumnezeu. Privind spre întâiul născut Fiul al lui Dumnezeu ca un dar, Christos Isus însuși zicea: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiul, pentru că oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Dumnezeu, în adevăr, n'a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El”. (Ioan 3:16, 17). Cu atât mai vădit atunci, lumea pe care Dumnezeu atât de mult a iubit-o încât a dat pe singurul Său Fiul, nu putea fi această lume nelegiuită.

Cu privire la această lume nelegiuită Isus zise: „Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară”. „Vine stăpânitorul lumii acesteia, El n'are nimic în Mine”. (Ioan 12:31-34). Motivul pentru aceste declarațiuni sunt făcute așa, este pentru că stăpânitorul (englezește: prințul) acestei lumi este Satan Diavolul, care orbește mințile marelui majorității a omenirii de teamă că ei vor crede în singurul Fiul născut al lui Dumnezeu. (2 Cor. 4:4). În armonie cu acel fapt Christos Isus s'a rugat lui Dumnezeu pentru ucenicii Săi lăsați pe pământ, zicând: „Pentru ei Mă rog. Nu Mă rog pentru lume, ci pentru aceia, pe cari Mi i-ai dat Tu: pentru că sunt ai Tăi. Le-am dat cuvântul Tău; lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume”. Aceste cuvinte, la Ioan 17:9, 14, 16, dovedesc pe mai departe că această lume nelegiuită prezentă de sub prințul Satan, nu este lumea pe care Dumnezeu să o iubească atât de mult încât să dea pe Fiul Său iubit Christos Isus.

⁴ Iehova Dumnezeu nu iubește ceva ce interzice fiilor și servilor Săi credincioși să iubească. Nici nu ar da El pe Fiul Său pentru o cauză pierdută și de aceea să-L dea în zădar. Prin urmare această lume nelegiuită este pusă dintr'odată la o parte de a fi lumea pe care Dumnezeu atât de mult a iubit-o, când apostolul Ioan scrie creștinilor: „Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi, și ați biruit pe cel rău. Nu iubiți lumea nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și laudăroșia vieții, nu este dela Tatăl, ci din lume. Și lumea și pofta ei trece; dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac”. (1 Ioan 2:14-17). În vederea acestui fapt, este necesar, când considerăm cuvintele lui Isus din Ioan 3:16, să se justifice iubirea lui Iehova a dreptății. Pe bună dreptate, iubirea Sa extraordinară nu ar putea fi decât numai pentru o lume dreaptă, o lume a justiției; o lume pe care El să nu o nimicească ci să o păstreze pe vecie. În mod înțelept, pentru stabilirea unei asemenea lumi durabile a dreptății Iehova Dumnezeu, justificându-se pe Sine, ar da pe cel mai principal și mai iubit Fiul Său, Christos Isus.

⁵ În privirea lor la cuvintele lui Isus din Ioan 3:16, religioniștii își fixează atențiunea lor foarte puternic asupra ultimei părți a versetului care zice: „Pentru că oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. Ei au în minte în mod principal mântuirea creaturilor umane și privesc spre ea ca spre un lucru de primă importanță. Ei pun creatura înaintea Creatorului. Acum, dacă ceace implicase aceasta fusese tocmai mântuirea oamenilor și ja care Dumnezeu luca în mod principal să o realizeze, atunci El ar fi putut trimite jos pe oricare dintre fiii Săi spirituali din cer și acela să fi devenit om, fiind născut dintr'o femeie. Cum aceasta? Deoarece simpla mântuire a creaturilor umane prin intermediul unui preț de răscumpărare ar fi singurul preț cerut al unei vieți umane perfecte, egală în valoare aceleia a lui Adam

1. De când a început primul dăruitor să dăruiască? și cum aștrebul să vedem propriul nostru dar?

2. Cui sunt aplicate în general cuvintele lui Pavel din 2 Corinteni 9:15? dar ce relație are unul cu altul ca „darul nespus de mare”?

3. Cum se clasează Christos Isus ca darul lui Dumnezeu? și care cuvinte ale lui Isus arată că El nu pentru această lume a fost dat de către Dumnezeu?

4. În conformitate cu 1 Ioan 2:14-17, pentru ce iubirea acestei lumi nu ar putea fi aceea care a inspirat darul lui Dumnezeu al Fiului Său?

5, 6. (a) Asupra cărei părți din Ioan 3:16 își fixează religioniștii atențiunea lor? și pentru ce singură aceasta nu ar fi cerut ca darul lui Dumnezeu să fie „singurul Său Fiul născut”? (b) Cine numai poate să producă asemenea creații omniș?

în Eden. Legea dreaptă a lui Dumnezeu a cerut în chestiunea balanței justiției: „Dar dacă se întâmplă o nenorocire, vei da viață pentru viață, ochiu pentru ochiu, dinte pentru dinte, mână pentru mână, picior pentru picior, arsură pentru arsură, rană pentru rană, vânătaie pentru vânătaie”. (Ex. 21:23-25; Deut. 19:21). Perfectul Adam în Eden a cedat ispitei și apucă calea care se sfârși în nenorocire, întrucât a mâncat fructul pomului oprit cu privire la care Dumnezeu îl avertiză: „În ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit”. (Gen. 2:17). Prin aceasta Adam nu numai că aduse ocară asupra numelui Creatorului său, ci cauză de asemenea pierderea vieții perfecte umane pentru urmașii săi pe cari Dumnezeu a spus omului și femeii perfecți să-i nască spre a umple acest pământ. Deaceia noi toți am fost născuți imperfecti, muritori, și cu nici un drept la viață.

⁶ Pentruca viața umană perfectă să fie redobândită pentru unii sau pentru toți urmașii lui Adam și Evei, pentru a echilibra balanța justiției era necesar ca o oarecare creatură umană perfectă pe pământ, să-și ofere de bună voie viața sa împreună cu dreptul său la viață, ca o ispășire sau un preț de răscumpărare pentru asemenea urmași ai lui Adam. Numai Creatorul poate produce o creatură umană perfectă, care să aibă totul ce Adam avea în Eden. Numai Atotputernicul Dumnezeu poate produce omul care poate să mântuiască sau să răscumpe pentru alții ceea ce a pierdut Adam pentru toți urmașii săi păcătuiind înainte de nașterea lor. În locul creării unui nou om perfect din pulberea pământului, un om care nu fusese niciodată în cer și care nu avea drept în cer, Iehova Dumnezeu alege într'un mod de nedescris de minunat să trimită jos pe unul dintre fiii Săi din cer. Asemenea fiu urma să-și puie de o parte viața sa cerească spre a fi transferată în pânțele unei femei care era plăcută lui Dumnezeu. El urma astfel să fie născut de o femeie fără să moștenească păcat, imperfecțiune, condamnare și moartea dela Adam prin vreunul dintre fiii lui Adam.

⁷ Acum, simplu a mântui pe cel credincios dintr-un urmașii lui Adam, vreunul dintre sfinții îngeri sau fii spirituali ai lui Dumnezeu putea să servească spre a deveni omul perfect pentru a muri ca un preț de răscumpărare. Omul este făcut „cu ceva mai pe jos decât îngerii”. (Ps. 8:5; Evrei. 2:9). Deaceia folosirea vreunui asemenea fiu ceresc în această lucrare de mântuire ar fi fost o favoare grațioasă și un dar dela Dumnezeu. Dar, în conformitate cu faptele reale, Iehova Dumnezeu alege pe cel mai bătrân și mai iubit fiu al Său, Fiul Său întâi născut, pe care Dumnezeu îl întrebuință la crearea tuturor celorlalte lucruri. Pe acest unul îl dădu El pentru cauza dreptății. Acest act desfășură o iubire extraordinară din partea lui Dumnezeu. Aceasta deoarece era cu mult mai mult interesat în chestiune decât exact răscumpărarea oamenilor supuși și credincioși. O lume a dreptății era lucrul care era în joc, și acea lume avea să fie o parte a organizațiunii universale a lui Iehova și avea să fie supusă neclintit dominației sau suveranității Sale universale.

⁸ [Astfel, în locul răscumpărării, chestiunea cea mai arzătoare înfățișată de Iehova Dumnezeu, era îndreptățirea sau justificarea suveranității Sale universale. Rezolvarea acestei chestiuni drepte era ceea ce fu cerută de către justiția absolută, până când răscumpărarea oa-

menilor nu era cerută de către justiție, ci fu născută singur din mila lui Dumnezeu. Justificarea lui Iehova trebuie să vie prin noua lume dreaptă pe care El o făcu scopul Său de a crea. Prin urmare Iehova Dumnezeu iubi acea lume a dreptății până la un asemenea grad că dădu pe singurul Său Fiu născut. „Căci Iehova este drept: El iubește dreptatea: cei neprihăniți privesc fața Lui”. (Ps. 11:7, *Am. Stan. Ver.*). [Acea lume dreaptă va avea o parte cerească, spirituală, nevăzută omeniței, și o parte pământescă, omenească, văzută omului. Scopul lui Dumnezeu era că asemenea parte cerească trebuie să domnească, nu numai peste organizațiunea pământescă pe acest glob al nostru, ci de asemenea peste tot restul organizațiunii universale a lui Dumnezeu.

⁹ În alte cuvinte, „cerurile noi” pe cari Dumnezeu a hotărât să le creeze urmau să fie organizațiunea principală în întregul univers al lui Dumnezeu și urmau să fie mai înalte decât tot restul creațiunii lui Dumnezeu. Cel mai important în acea organizațiune principală urma să fie marele Justificator al lui Dumnezeu, cel ce trebuia să vie jos din cer și să fie născut ca un om perfect. El trebuia să rabde toate ispitele și persecuțiunile lui Satan, fără să păcătuiască și fără să se răscoală împotriva lui Iehova Dumnezeu, chiar până la cea mai dureroasă și rușinoasă moarte, ca prin aceasta el să poată justifica pe Tatăl Său ceresc, Iehova. Acest Fiu devotat al lui Dumnezeu ar justifica suveranitatea universală a lui Iehova nu numai prin credincioșia Sa nezdărnicată față de Dumnezeu pe pământ, ci de asemenea prin aceea ca să domnească la dreapta lui Iehova în ceruri și să nimicească tot ce aparține lumii nelegiuite a lui Satan în bătaia Armagedonului. Dumnezeu de asemenea a hotărât ca urmași credincioși ai acestui fiu al lui Dumnezeu să fie asociați cu acest fiu atât în suferințele sale pentru cauza dreptății cât și în domnia sa cerească.

¹⁰ [Scopul lui Dumnezeu era de asemenea ca pe pământ, ca partea văzută a lumii noi a dreptății, să fie cei credincioși cari trăiră înainte de venirea Justificatorului Său și cari își păstrară integritatea lor înainte lui Dumnezeu, tare în speranța viitorului Său Justificator. Pe aceștia Justificatorul lui Iehova îi va scula din morți și apoi îi va face să fie reprezentanții Săi văzuți pe pământ printre oameni, și deaceia „prinții Săi peste tot pământul”. (Ps. 45:16; Isa. 32:1). [Sub această organizațiune văzută a astorfel de „prinți” toți aceia ai omenirii cari se întoarseră spre Regele lui Iehova Christos Isus în credință și loialitate vor fi binecuvântați. Prin ascultare de Regele și Mântuitorul lor de păcat și moarte vor atinge, în cele din urmă, dreptate perfectă. —1 Ioan 4:14.

¹¹ Aceasta este lumea pe care Iehova Dumnezeu o iubi atât de mult pentru dreptatea ei încât dădu pe singurul Său Fiu ca să fie temelie ei și de asemenea capitala cerească a acesteia. Dumnezeu îl dădu să plătească ispășirea și să răscumpe pe toți aceia cari trebuie să câștige viață în acea Lume Nouă a dreptății, (fie această viață în Impărăția cerurilor sau viață pe pământ. El rezervă această cea mai înaltă cinste, aceea de a fi Justificatorul Său și de a ocupa locul cel mai important în organizațiunea principală, spre a fi câștigată de către Fiul Său iubit întâi născut. Deaceia El dădu pe acest singur Fiu nă-

9. Care era locul destinat acestor „ceruri noi”? și cum au parte membrii acestora la justificarea lui Iehova?

10. Care va fi partea văzută a acestei lumi drepte? și cum va trăi omenirea sub această?

11. (a) Cu ce scopuri în vedere a dat Iehova pe Fiul Său în folosul acestei lumi? (b) Când fu născut cel mai mare dar al lui Dumnezeu pe pământ?

7. Pentruca, atunci, dădu Dumnezeu în mod fobit pe Fiul Său întâi născut mai drept decât pe vreunul din fiii Săi dintre îngeri?

8. Care era chestiunea care era mai arzătoare decât ispășirea? și de ce era lumea pe care alți de mult o iubi Dumnezeu?

cut în conformitate cu scopul Său iubitor în folosul acestei Lumi Noi. Oricine dintre urmașii care este mântuit de pieire și de a fi nimic, trebuie să creadă în Cel Dăruit al lui Iehova, Christos Isus, credință care înseamnă acceptarea Jertfei Sale și a fi în mod activ supus și credincios Lui. Acela care are pe Fiul are viață; și cel ce nu are pe Fiul lui Dumnezeu nu are viață. (1 Ioan 5:12). Astfel văzut, Christos Isus fu cel mai mare dar al lui Iehova. Așa dar Dumnezeu în mod minunat cauză ca El să fie născut ca un copilăș uman, nu în așanumita „Zi de Crăciun”, 25 Decembrie, ci în jurul lui 1 Octombrie, în conformitate cu cea mai bună mărturie autentică din Biblie. — Vezi cartea „Impărăția este aproape”, paginile 207—212 (în englezește).

DARURI PENTRU CONSACRAȚII SĂRACI

¹² Discuțiunea punctelor de mai sus nu a fost cecece a dus pe Pavel la exclamațiunea sa de mulțumiri lui Iehova Dumnezeu pentru darul sau bunătatea Sa inexprimabilă. Pavel vorbea despre administrarea colectei de bani ce era făcută pentru folosul fraților creștini săraci din Ierusalim. Dacă examinăm modul în care fu făcută acea colectă în bis. creștină primitivă și fu apoi distribuită celor în nevoie, aceasta ne ajută să vedem cum practicau acei creștini primitivi „milostenia” (după cum este numită astăzi). Deasemenea aceasta ne dă o bună îndrumare în ce privește felul cum trebuie să fie practicat asemenea „milostenie” astăzi, de către aceia cari au primit din darul inexprimabil al lui Dumnezeu.

¹³ Apare cu tărie că, la timpul scrierii scrisorii sale cunoscută ca a doua către Corinteni, Pavel era în provincia Romană a Macedoniei. Aceasta era așezată tocmai la Nordul provinciei Romane Achaia (acum Grecia) a cărei cetate Corint era atunci capitala. Corintul era cetatea în care Pavel se afla în calea lui, așteptând să petreacă iarna acolo și să completeze strângerea colectei acolo. El venise în Macedonia din Efes, orașul principal al provinciei Romane din Asia. El stătu în Efes în timpul sărbătorii secerișului Rusalilor și o parte din vara acelei an. Timpul era în jurul anului 54 sau 55 d. Chr. Din Efes Pavel scrisese înainte Corintenilor, zicând: „La voi am să vin după ce voi trece prin Macedonia, căci prin Macedonia voi trece. Poate mă voi opri pe la voi, sau poate chiar voi ierna la voi, ca apoi să mă însoții acolo unde voi avea să mă duc. De data aceasta nu vreau să vă văd în treacăt, ci trag nădejde să mai rămân cu voi câțeva vreme, dacă va îngădui Domnul. Voi mai rămâne totuși în Efes până la Cincizecime (Rusalii), căci mi s'a deschis aici o ușă mare și largă, și sunt mulți potrivnici”. — 1 Cor: 16:5-9, Am. Stan. Ver.

¹⁴ Din Efes Pavel a continuat prin Macedonia și în provincia Achaia (sau Grecia), în cele din urmă atingând cetatea Corint. În timp ce-și petrecea timpul cu creștinii din Corint, el scrisese scrisoarea sa de maestru către Romani. În această scrisoare el deasemenea ne atrage atențiunea asupra colectei de binefacere pe care o completase în Corint pentru nevoile creștinilor din Ierusalim. După ce citim cecece el scrisese către Romani despre colectarea de bani în Corint, fie să ținem în minte că mulți, dacă nu majoritatea creștinilor din Corint, fuseseră

seră păgâni necircumciși. Pe de altă parte, majoritatea, dacă nu toți, a creștinilor din Ierusalim, pentru cari el contribuiseră, fuseseră Evrei circumciși. Pavel spune mai întâi Romanilor despre scopul său de a răspândi Evanghelia păgânilor în părțile cele mai de Vest, până în Spania, și apoi le zice: „Acum mă duc la Ierusalim să duc niște ajutoare sfinților. Căci cei din Macedonia și Achaia au avut bunătatea să facă o strângere de ajutoare pentru săracii dintre sfinții, cari sunt în Ierusalim. Negreșit, au avut bunătatea; dar era și o datorie față de ei; pentru că, dacă neamurile au avut parte de binecuvântările lor duhovnicești, este de datoria lor să-i ajute și ele cu bunurile lor pământești. După ce-mi voi îndeplini dar însărcinarea aceasta, și le voi încredința aceste daruri, voi pleca în Spania, și voi trece pe la voi. Știu că dacă vin la voi, voi veni cu o deplină binecuvântare dela Christos”. — Rom. 15:25-29, Moffatt.

¹⁵ În conformitate cu aceasta se pare că aranjamentul comunității creștinilor Evrei din Ierusalim ieșise din modă sau altminteri deoarece fondul general de bani din care toți creștinii își retrăgeau după trebuință se epuizase. În ce privește acel aranjament al comunității din Ierusalim dela 33 d. Chr. încoace, este scris: „Toți cei ce credeau, erau împreună la un loc, și aveau toate de obște. Și vindeau ogoarele și averile, și banii îi împărțeau între toți, după nevdile fiecăruia”. „Căci nu era unul printre ei care să ducă lipsă: toți cei ce aveau ogoare sau case, le vindeau, aduceau prețul lucrurilor vândute, și-l puneau la picioarele apostolilor; apoi se împărțea fiecăruia după cum avea nevoie”. (Fapte 2:44, 45; 4:34, 35). (Acest aranjament comun nu era fără dificultățile lui; pentru că este raportat, în Fapte 6:1: „În zilele acelea, când s'a înmulțit numărul ucenicilor, Evreii cari vorbeau grecește, căteau împotriva Evreilor, pentru că văduvele lor erau trecute cu vederea la împărțea ajutoarelor de toate zilele.” (Goodspeed). Acum, când Pavel scrisese către Romani circa douăzeci de ani mai târziu, creștinii Evrei credincioși din Ierusalim ajunseră în lipsuri materiale pentru a ține cu curaj înainte în acea fortăreață centrală a religiei evreești, în ciuda persecuției, prejudecății, opoziției, etc. Primind de veste despre aceasta, generozitatea creștinilor din astfel de locuri ca provinciile Galatia, Macedonia, și Achaia, fu îmboldită să vină în ajutorul lor material. Fără îndoială că pe aceeași cale veștile despre starea Martorilor lui Iehova cari ies afară din lagărele de concentrare în părțile eliberate ale Europei, îndeamnă pe frații lor din alte țări să contribuie pentru a-i ajuta.

¹⁶ Apostolul Pavel în mod activ dădu lucrării de colectare deplinul său sprijin. Metoda pe care el o zări era că darul de ajutor al păgânilor era plata unei datorii din iubire față de colegii lor creștini din Ierusalim. Cum așa? În acest mod: Adunarea creștinilor din Ierusalim era compusă la început toată din Evrei convertiți. Din această adunare și corporația guvernatoare apostolică a ei, binecuvântările spirituale ale adevărului Evangheliei și servitului atinseră pe ne-Evrei sau păgâni, inclusiv aceia din ciulul lui Iehova, se răspândiră până ce la timpul lui Dumnezeu atinseră pe ne-Evrei sau păgâni, inclusiv aceia din Galatia, Macedonia, și Achaia (sau Grecia). După cum explicase Pavel în scrisoarea sa către Romani, capitolul unsprezece, eșecul majorității națiunii evreești de a trage folos din mărețul privilegiu de a deveni membru în

12. Ce era cecece a dus la exclamațiunea lui Pavel cu privire la darul inexprimabil al lui Dumnezeu? și pentru ce este bine să o examinăm?
13. Din ce cele a scris Pavel scrisoarea a doua către Corinteni? și ce a spus el creștinilor despre viața sa la ei?
14. (a) Cu ce scop scrisese el la Corint col. a scris Pavel? (b) Ce le scrisese el despre o colectă, și ce af. trebuia să fie în minte cu privire la contribuitori și primitori?

15. (a) În conformitate cu aceasta, care era în mod evident cazul în ce privește aranjamentul comunității creștinilor din Ierusalim? (b) Care era efectul în afara Ierusalimului cu privire la aceasta?
16, 17. Cum erau contribuțiile colectate plate unei datorii?

Impărăția cerurilor cu Christos, făcu loc pentru păgânii cari crezuseră să intre în acest privilegiu. Pavel zise: „Dacă, deci, alunecarea lor (a Evreilor) a fost o bogăție pentru lume (pentru ne-Evrei), și paguba lor a fost o bogăție pentru neamuri, ce va fi plinătatea întoarcerii lor?... Căci, dacă lepădarea lor (a Evreilor necredincioși) a adus împăcarea lumii, ce va fi primirea lor din nou, decât vieță din morți?” (Rom. 11:12-15).

¹⁷ Deaceia membrii adunării creștine de Evrei din Ierusalim, și mai ales apostolii, avură privilegiul trecerii mesagiului Evangheliei Păgânilor, informându-i despre privilegiile spirituale minunate ale Impărăției cerurilor. Nimic pe pământ de ordin material nu ar putea egala în valoare acea minunată favoare spirituală, favoare care veni Păgânilor prin adunarea din Ierusalim, ca canalul folosit de Iehova Dumnezeu. [Dacă, deci, creștinii dintre Păgani primiră asemenea foloase spirituale prin intermediul creștinilor Evrei din Ierusalim, aceasta egaliză numai chestiunea când creștinii în nevoie la Ierusalim primiră ajutor material de la Dumnezeu prin intermediul creștinilor dintre Păgani recunoscători din afara Păstinei.]

¹⁸ Acesta este punctul de vedere pe care Martorii lui Iehova ar trebui să-l aibă în activitățile lor creștine astăzi, neținând seamă de adversarii religioși cari îi numesc „vanzători de cărți”, „vanzători ambulanzii angajați într-o hărmălaie comercială”, „cei ce sună pe la porți”, etc. Ca Martorii ai lui Iehova ascultă porunca Sa și urmează exemplul lui Christos și merg din casă în casă predicând Evanghelia Impărăției, ei transmit binecuvântările spirituale fără preț oamenilor, ca agenți ai lui Dumnezeu. Ei plasează multe, multe bucăți de literatură gratuit în mâinile poporului, și rulează multe conferințe biblice înregistrate pentru popor, și conduc studii biblice familiare gratuite. Astfel dacă, pe lângă că fac aceasta, Martorii lui Iehova primesc mici, minime contribuțiuni de bani pentru unele din cărțile, broșurile și revistele pe cari le plasează, ei nu execută prin aceasta o transakție sau hărmălaie comercială, nici nu impun ei aceasta poporului. Deoarece Martorii lui Iehova aduc asemenea lucruri bune spirituale oamenilor cari iau literatură, regula lui Dumnezeu este că ei au un drept să primească contribuțiuni materiale în interesul executării mai departe a serviciului Său. Pavel tocmai zise cu privire la sine însuși și la însoțitorul său Barnaba: „În adevăr, în legea lui Moise este scris: Să nu legi gura bouului când treeră grăul! Pe boi îi are în vedere Dumnezeu aici? Sau vorbește El inadins pentru noi? Da, pentru noi a fost scris astfel; căci cine ară, trebuie să are cu nădejde, și cine treeră grăul, trebuie să-l treere cu nădejdea că va avea parte de el. Dacă am semănat printre voi bunurile duhovnicești, mare lucru este dacă vom secera bunurile voastre vremelnice? Dacă se bucură alții de acest drept asupra voastră, nu ni se oade cu mult mai mult nouă?” (1 Cor. 9:6, 9-12) Nu, nu este mare lucru de a primi contribuțiuni.

ADMINISTRARE PREVĂZĂTOARE A MILOSTENIEI

¹⁹ Ca un îndrumător al adevăratei activități creștine astăzi, bine facem să notăm că Pavel nu s'a angajat în

„milostenii” de stil modern, astfel ca întreținerea de cantine populare sau „restaurante de ciorbe gratuite”, spre a hrăni pe nenorocții lumii, ca o momeală spre a-i câștiga pentru o organizațiune religioasă. Colecta de bani pe care Pavel a supravegheat-o, era pentru membrii organizațiunii lui Dumnezeu. Ea era pentru creștini demni, pentru creștini personal cunoscuți a fi activi în mod regulat în serviciul lui Dumnezeu și de a fi îndeplinit consacrarea lor față de El cu integritate. Pavel nu a refuzat vreo contribuție dela frații creștini de teamă că aceasta ar distra bani dela canalele directe a predicării Evangheliei. Mai de grabă, Pavel aprobă și supraveghe colectarea contribuțiilor deoarece aceasta ajută pe alți frați creștini în nevoie să se împărtășească de ceva ușurință materială și să fie astfel în măsură să se angajeze mult mai liber și mai energic în lucrarea de mărturie a lui Iehova. Pavel nu luă parte din contribuțiuni ca o răsplată pentru serviciile sale ca supravegheător și ducător al fondurilor la Ierusalim. [În această lume de excroci religioși, de oameni cari abuzează de încrederea ce li se acordă și de exploatare ai creștinilor nebănuitori, Pavel acceptă în mod voluntar supravegherea colectei. El personal dori să aibă grijă ca ea să fie predată în mod sincer guvernelor autorități în Ierusalim, de teamă că ceva atac pervers ar putea fi îndreptat împotriva colectei.]

²⁰ Notează cinstea și curăția lui Pavel în această privință. Primind această colectă împreună cu Tit și alți oameni astfel ca Luca cari se asociază cu Pavel, Pavel zise contribuitorilor la fondul din Corint: „Dar, am tras eu oare vreun folos dela voi prin vreunul din aceia, pe cari i-am trimis la voi? Am rugat pe Tit să vină să vă vadă; și împreună cu el am trimis și pe fratele; a cerut Tit ceva dela voi? N'am fost noi călăuziți de acelaș duh, și n'am călcat noi pe aceleași urme?” „Am trimis cu el și pe fratele (posibil pe Luca) a cărui laudă în Evanghelia este răspândită prin toate bisericile. Mai mult, el a fost ales de biserică să meargă împreună cu noi în această luorare de binefacere, pe care o săvârșim spre slava Domnului și ca o dovadă de bunăvoința noastră. În chipul acesta, vrem ca nimeni să nu ne defaime cu privire la acest belșug de ajutoare, de care îngrijim. [Căci căutăm să lucrăm cinstit nu numai înaintea lui Dumnezeu, ci și înaintea oamenilor. Am trimis cu ei pe fratele nostru, a cărui răvnă am încercat-o de atâtea ori în multe împrejurări, și care, de data aceasta, arată mult mai multă răvnă, din pricina mării lui încredere în voi. Astfel, fie având în vedere pe Tit, care este partașul și tovarășul meu de lucru în mijlocul vostru; fie având în vedere pe frații noștri, cari sunt trimiși bisericilor și fala lui Christos: dați-le înaintea bisericilor dovadă de dragostea voastră (în legătură cu acest fond de milostenie pentru frații din Ierusalim), și arătați-le că avem dreptul să ne lăudăm cu voi]. — 2 Cor. 12:17, 18 și 8:18-24, Moffatt.

²¹ Această purtare a apostolului arată că adevărații creștini de astăzi sunt îndreptățiți în luarea celor mai mari precauțiuni în ce privește contribuțiunile lor de bani. [În repetate rânduri Turnul de Veghere a publicat avertismente împotriva exploatareilor, cari fără de veste trec prin anumite comunități, se prezintă adunărilor locale și pretind a fi bona fide (demni de încredere) mar-

18. Ce punct de vedere asemănător își luaseră Martorii lui Iehova în acceptarea contribuțiilor în lucrarea din casă la casă?

19. Ce să se notăm în legătură cu colecta de binefacere a lui Pavel, ca un îndrumător în activitatea și supravegherea asemănătoare de astăzi?

20. Ce a scris Pavel în 2 Corinteni cu privire la sine însuși și la colegii săi lucrători spre a arăta cinstea și curăția sa în ce privește aceasta?

21. Ce se îndreptățește procedura apostolului pe creștinii de astăzi să facă? și prin ce Turnul de Veghere a publicat avertismente?

tori ai lui Iehova. Ei nu poartă cu ei scrisori de acreditare (de recomandare), ci folosesc vorbire care arată ceva cunoștință de adevăr. Ei pot chiar să însoțească pe vestitorii Împărăției în câteva călătorii de serviciu pe teren. În acest mod aceste persoane necunoscute pregătesc calea în chip blând, spre a cere ajutoare financiare dela atâția pe câți li pot impresiona cu simpatie. Sau câștigă intrare în casele fraților și acolo fură atât cât pot duce cu ei. Apostolul Pavel vorbi despre „timpuri periculoase” cari ar trebui să marcheze aceste „zile din urmă”, și el ne-a avertizat împotriva aceluia „ori au doar o formă de evlavie” și ne-a sfătuit: „Depărtează-te de oamenii aceștia. Sunt printre ei unii, cari se vără prin case, și momesc pe femeile ușurate îngruiate de păcate și frământate de felurite poște, cari învăță întotdeauna și nu pot ajunge niciodată la deplina cunoștință a adevărului”. (2 Tim. 3:1-7).

²² Cu transmiterea contribuțiilor lor colectate lui Pavel, frații Corinteni încredințară pe un serv cunoscut, încercat și demn de încredere. Ei puseșă deasemenea încrederea lor în frați cunoscuți, cărora Pavel le dădu scrisori de acreditare, ca o asigurare împotriva depunerii banilor în mâinile persoanelor rele. În calitate de supraveghetor al acestei milostenii, Pavel scrisese celor consacrați din Corint: „Cât privește strângerea de ajutoare pentru sfinți, să faceți și voi cum am rânduit bisericilor Galatiei. În ziua dintâi a săptămânii, fiecare din voi să pună deoparte acasă ce va putea, după câștigul lui, ca să nu se strângă ajutoarele când viu eu. Și când voi veni, voi trimite cu scrisori de acreditare (românește, epistole) pe cei ce-ți veți socoti vrednici, ca să ducă darurile voastre la Ierusalim. Dacă va face să mă duc și eu, vor merge cu mine”. (1 Cor. 16:1-4, *Moffatt*). Deși Pavel era binecunoscut, încercat și probat, totuși el dădu orice motiv practic de încredere în el. Toate acestea făcură pe contribuitorii siguri că darul lor de bani va ajunge în mod pozitiv la aceia pentru folosul cărora fusese contribuit.

²³ Pavel nu fu niciodată cunoscut ca strângând o colecție săptămânală prin trecerea farfuriei de jur împrejur în adunările comunității cărora le-a vorbit, pentru a strânge sprijine financiare pentru sine însuși, sau pentru locul de adunare al comunității. El nu luă asemenea daruri-colecte, cu toate că nu primea un salariu regulat dela adunările pe cari le stabili și servi. Mai de grabă decât să îngreuneze o adunare cu cheltuielile sale personale, Pavel aranjă să „muncească, lucrând cu mâinile noastre”; „noi lucrăm riguros pentru ca să trăim” (1 Cor. 4:12; *Moffatt*). Deaceia instrucțiunile lui Pavel către Corinteni erau: „În ziua dintâi a săptămânii, fiecare din voi să pună deoparte acasă ce va putea, după câștigul lui”; și aceasta nu are nicio legătură cu trecerea farfuriei pentru colețe în adunările săptămânale sau alte adunări ale comunității. (1 Cor. 16:2). Mai de grabă, aceasta a însemnat că fiecare Corintian care a dorit să contribuie trebuia să-și facă bugetul său săptămânal după leafa sa. Și la începutul fiecărei săptămâni noi el trebuia, în propria sa casă și separat de locul de adunare al comunității, să pună deoparte ceace putea pentru fondul de milostenie, în conformitate cu ceace veniturile sale bănești din săptămâna trecută i-ar permite. Este în armonie cu instrucțiunile lui Pavel că WATCH TOWER

BIBLE & TRACT SOCIETY folosește coloanele acestei reviste în fiecare an spre a face cunoscut cititorilor noștri despre privilegiul lor de a contribui în mod voluntar la „Fondul Bunei Speranțe”, așa după cum demult timp a fost acesta numit. Cităm din numărul de pe August avizul cu privire la acest Fond, sub titlul „Lucrarea Împărăției”:

²⁴ „Această comunicare nu este o solicitare pentru bani, ci o reamintire către toți aceia cari au o dorință să sprijine Împărăția lui Iehova că este bine să se facă din timp o îngrijire spre a participa în lucrare și să facă aceasta prin punerea la o parte a unei anumite sume în fiecare săptămână, în conformitate cu modul în care Domnul le dă prosperitate în cele financiare. Lucrarea lui Watch Tower Bible and Tract Society este să folosească banii contribuiți în modul cel mai economic, spre a face de cunoscut numele și Împărăția lui Iehova. Informațiune anticipată în ce privește suma probabilă care va fi contribuită în decursul anului de către aceia cari sunt interesați, ne face posibil să facem un plan pentru lucrare și pentru cheltuielile în legătură cu ea în mod corespunzător”. *Turnul de Veghere*, August 1946, pagina 16.

²⁵ „Actul de constituire legal al Societății, nu permite Societății să facă daruri de bani adunărilor și individualilor în general pentru acoperirea lipsurilor lor materiale. Societatea, în conformitate cu actul ei de constituire teocratic, este dedicată să suplinească cea mai mare nevoie a tuturor oamenilor, anume, binecuvântările spirituale în formă de informațiune, instrucțiune, educațiune, cu privire la calea pe care ei pot câștiga mântuire eternă prin intermediul Împărăției lui Iehova prin Christos Isus. în consecință Societatea Watch Tower nu numai publică literatură și înregistrări de conferințe în explicarea Sfintei Biblii, în multe limbi, ci deasemenea trimite afară reprezentanții ei în toate părțile pământului spre a duce la oamenii cari lăncezesc spiritual această instrucțiune creștină dătătoare de viață. Deja dela fondarea Colegiului Biblic din Gilead Turnul de Veghere, în Februarie 1943, Societatea Watch Tower a trimis afară mai mult decât o sută din licențiații lui în țările străine din această emisferă de Vest, chiar în timpul turbatului războiului global. În afară de aceasta, ea a plasat alte sute de licențiați în centre de educație biblică strategice prin toate Statele Unite. Astfel Societatea Watch Tower este angajată în cea mai mare și mai necesită lucrare de binefacere depe pământ; și se speră într-o vastă expansiune a acestui serviciu de binefacere în decursul erei de după războiu.

²⁶ Din darea de seamă a Societății de mai mult decât șasezeci de ani, dela încorporarea ei în (1884), aceia cari au contribuit pentru sprijinirea ei în trecut, știu că ea este o supraveghetoare credincioasă și demnă de încredere a tuturor contribuțiilor încredințate ei în folosul lucrării Împărăției lui Iehova. Ei știu că banii pe cari în mod voluntar i-au contribuit Societății, este sigur că urmează să fie întrebuințați în modul în care ei ar dori să fie întrebuințați, pentru cea mai înaltă dintre binefaceri, cu înțelepciune cerească. Atotputernicul Dumnezeu a binecuvântat fondurile limitate ce au fost puse la dispoziția Societății în serviciul Său spre a realiza un asemenea rezultat al mărturiei Împărăției, în darea de educațiune creștină

²² Cei erau instrucțiunile lui Pavel în ce privește pregătirea pentru colecție? și cum arman să fie încredințate fondurile colectate?

²³ 24. (a) Ce procedură au arman Pavel în ce privește colectele? și cum arman să fie executate instrucțiunile sale? (b) Cum a dat Societatea Watch Tower instrucțiunile necesare?

²⁵ Ce este dedicată Societatea să suplinească prin actul de constituire? și cum a procedat ea până acum spre a face aceasta?

²⁶ Cum sile creștinii că Societatea este o supraveghetoare credincioasă și demnă de încredere a contribuțiilor? și ce arană aprobarea lui Iehova a serviciului ei cu alare?

milioanelor de peste tot pământul. Aceasta este o dovadă indiscutabilă a aprobării lui Iehova Dumnezeu. Este un motiv de bucurie și de mulțumire lui Dumnezeu din partea tuturor acestor contribuitori financiari. Noi avem încredere că aceasta va continua să fie așa, până ce lucrarea Societății va fi sfârșită.

GENEROSITATEA CELUI SĂRAC

²⁷ Cauza Domnului niciodată nu a depins de contribuțiile celor materialicește bogați pentru susținerea ei. Domnul Dumnezeu atotbogat s-a îngrijit întotdeauna fără greș pentru nevoile servilor Săi în lucrarea Sa. Forța vitală îndărătul acestei lucrări pentru continuarea și creșterea ei, a fost spiritul sau forța activă a Sa, lucrând înăuntrul poporului Său consacrat, Iehova Dumnezeu niciodată nu a chemat mulți bogați. (Iacob 2:5). În ce privește sprijinul financiar al acestei lucrări, cei consacrați săraci materialicește au fost baza cea mai mare, deoarece au fost umpluți cu spiritul Său și cu o înțelegere și apreciere a adevărului prețios. Darurile lor din mijlocul stărilor lor sărmane în timp ce întâmpinau o opoziție nemiloasă din partea lumii, au fost expresia iubirii mai mare decât aceea a belșugului care din plinitatea lui a dat daruri mari. Notează cum atrage apostolul atențiunea la aceasta ca adevărată în propria sa zi, când scrie fraților din Corint în Achaia (Grecia) pentru încurajarea lor (2 Cor. 8:1-8. *Moffatt*):

²⁸ „Fraților, voim să vă aducem la cunoștință harul, pe care l-a dat Dumnezeu bisericilor din Macedonia. În mijlocul multelor necazuri prin cari au trecut, bucuria lor peste măsură de mare și sărăcia lor lucie, au dat naștere la un belșug de dăruire din partea lor. Vă mărturisesc că au dat de bună voie, după puterea lor, și chiar peste puterile lor. Și ne-au rugat cu mari stăruințe pentru harul și părtașia la această strângere de ajutoare pentru sfinți. Și au făcut aceasta nu numai cum nădăjdusem, dar s-au dat mai întâi pe ei înșiși (în consacrare) Domnului, și apoi (fiindcă Dumnezeu a voit aceasta așa) nouă, prin voia lui Dumnezeu. Noi dar am rugat pe Tit să isprăvească această strângere de ajutoare, pe care o începuse. După cum sporii în toate lucrurile: în credință, în cuvânt, în cunoștință, în orice râvnă, și în dragostea voastră pentru noi, căutați să sporiiți și în această binefacere. Nu spun lucrul acesta ca să vă dau o poruncă; ci pentru râvna altora, și ca să pun la încercare curăția dragostei voastre”.

²⁹ Pe când apostolul atrage atențiunea asupra privilegiului lor de contribuire, făcând așa într-o foarte demnă și dreaptă cauză, totuși el lasă totul pe o bază voluntară. El i-a mișcat în cel mai înalt grad pe calea contribuțiilor prin aducerea la cunoștința lor exemplul fraților lor, dela Nord de ei, în Macedonia. Adâncă sărăcie materială a Macedonienilor nu se reunește cu marea lor încredere de necaz spre a înăbuși bucuria lor în a da ceva pentru ajutorul altor frați în nevoie, anume, aceloră în Ierusalim; probabil în situație mai rea decât a lor. Pavel ne reamintește că creștinii cari sunt avansați și cari excelează în cunoștința creștină, în puterea pronunțării, spre a o exprima, și în credință și iubire pentru corporațiunea guvernatoare a bisericii, nu ar trebui să se dea înapoi

dela strângerea de ajutoare pentru nevoile fraților lor. În timp ce noi suntem întreprinzători să predicăm Evanghelia altora, nu ar trebui uitate și neglijate nevoile materiale, și mai ales nevoile spirituale ale fraților noștri și a „străinilor” cari au venit deja înăuntrul „porților” organizațiunii. În timpul facerii de vizite ulterioare la cei noi interesați, persoane de bine, fie ca să nu trecem cu vederea să vizităm pe frații noștri cari cad în nevoie spirituală, de teamă ca să nu lăsăm deja pe cei adunați înăuntru în primejdie de a cădea afară.

³⁰ Apostolul atrăgând atențiunea asupra generozității fraților de pe pământul Macedoniei, se întoarce apoi spre exemplul grațios al Conducătorului ceresc al întregii biserici, al cărei exemplu este cel mai inspirator față de darul neegoist. Pavel zice: „Căci cunoașteți harul Domnului nostru Ișus Christos. El, măcar că era bogat, s-a făcut sărac pentru voi, pentruca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți”. (2 Cor. 8:9). Da, noi știm cât de grațios era Domnul Ișus Christos în contribuire pentru cauza lui Iehova în folosul celor în nevoie de pe pământ. Mai bogat în cer decât toți ceilalți fii ai lui Dumnezeu, Ișus se goli pe sine de toate acestea și luă vieță omenească, începând cu nașterea Sa într-un grajd de vite. După ce a lucrat dulgheria până la vârsta maturității își părăsi casa și merse să predice împărăția cerurilor, în tot timpul acesta nepunând nici o importanță pe ceva material pe acest pământ, neavând nici chiar unde să-și plece capul Său. În cele din urmă El își depuse vieță Sa omenească în moarte ca dovadă a devotamentului Său neclintit față de Dumnezeu și totodată ca o jertfă de ispășire pentru oameni cari o vor accepta așa după cum au făcut frații din Corint. Deși Dumnezeu îl sculă dintre morți și-l restatornici în cer la bogăție și putere mai mare decât oricând înainte, totuși acesta după ce se făcu mai întâi pe sine sărac spre a contribui totul pentru justificarea numelui lui Iehova astfel că urmașii credincioși ai lui Christos au fost făcuți atât de bogați spiritual.

³¹ Aceste bogății spirituale sunt acum pârğa belșugului vieții vecinice care urmează să fie moștenirea celor credincioși în Noua Lume a dreptății fără sfârșit. Cugețând, atunci, la astfel de har al Domnului nostru Ișus Christos, care nu putea fi egalat de către frații Macedoneni, sau de către oricare alții în întreaga biserică, ne îmboldește la o generozitate asemănătoare față de aceia pentru cari grațiosul Domn muri.

³² Facerea unei contribuțiuni pentru cauza Domnului, când o persoană este ea însăși aproape de a fi pe marginea lipsei materiale și deasemeni supusă probei de foc a persecuției, este ceva ce cere credință în îngrijirea viitoare a lui Dumnezeu pentru ea. Credința în Dumnezeu nu va lăsa niciodată pe cineva să slăbească sau să încetineze dela contribuirea în mod loial pentru cauza Sa în limita posibilității. Societatea Watch Tower va continua să se încreadă în Iehova Dumnezeu spre a se îngriji de lucrarea ei an de an, și va continua să întrebuințeze contribuțiile pe care le primește atât de complet cât e posibil, pentruca fondurile să nu zacă zadarnic și nepuse să lucreze în serviciul Său. Iehova prin Christos Ișus nu a lăsat ca aceasta să dea greș până astăzi, și El nu va face aceasta; pentruca Societatea trebuie să servească până ce

27. De ce a depins menținerea casei lui Dumnezeu? și pentru ce nu de cei bogați material cești?
28. În cari cuvinte la 2 Corinteni 8, atrage Pavel atențiunea asupra acestui fapt ce adevărat în el?
29. (a) Pe ce bază a lăsat Pavel contribuția, dar cu ce exemplu stimulant? (b) Despre ce responsabilitate reamintește Pavel creștinilor avansați și devotați în legătură cu această?

30. Care era exemplul cel mai inspirator al darului neegoist la care Pavel apoi s'a referit?
31. La ce sunt aceste bogății spirituale o pârğă? și la ce sunt îmboldiți când ne cugețim la aceste chestii?
32. Ce fel de calitate se cere spre a contribui în decursul stărilor de nevoie și strângere? și cum o demonstrează Societatea această calitate?

lucrarea lui Dumnezeu prin ea este făcută. Scriind Corintenilor într-o linie paralelă a gândirii, Pavel zise:

³³ „In această privință vă dau un sfat. Și sfatul acesta vă este de folos vouă, cari, de acum un an, cei dintâi ați început nu numai să faceți, ci să și voiți. Isprăviți dar acum de făcut; pentruca, după graba voinței să fie și înfăptuirea, potrivit cu mijloacele voastre. Pentrucă, dacă este bunăvoință, darul este primit, avându-se în vedere ce are cineva, nu ce n'are. Aici nu este vorba ca alții să fie ușurați iar voi strâmtorați; ci este vorba de o potrivire: în împrejurarea de acum, prisosul vostru să acopere nevoile lor, pentruca și prisosul lor să acopere, la rândul lui, nevoile voastre, așa ca să fie o potrivire, după cum este scris: „Cel ce strânsese mult nu avea nimic de prisos, și cel ce strânsese puțin, nu ducea lipsă”. — 2 Cor. 8:10-15, *Goodspeed*.

³⁴ Astfel poporul consacrat al lui Iehova Dumnezeu este pus la încercare și îi este dat privilegiul de a arăta considerațiune mutuală unul pentru altul. Pentruca să egalizeze chestiunile dintre ei, și pentruca toți să poată avea atâtea privilegii câte sunt posibile spre a se concentra în lucrarea de mărturie a lui Dumnezeu, frații cari sunt mai bine aprovizionați să dea ajutor aceluia cari în mod trecător ajung într-o stare de nevoie. Nicio contribuție pe care cineva o face în folosul serviciului lui Iehova și pentru ajutorul serviciilor Său nu trebuie să fie disprețuită, oricât ar fi ea de mică. Isus nu a disprețuit obolul văduvei; ci îi dădu în mod proporțional o înaltă evaluare. Dacă evaluarea este în conformitate cu cece persoana are, și nu în conformitate cu cece alte persoane au, contribuțiunea urmează să fie evaluată în mod proporțional și de aceea în mod înalt. Ce belșug al devotamentului, al zelului și considerațiunii iubitoare este arătat prin această lucrare. În grija căruia este organizațiunea Sa-teocratică, cu siguranță că va face toate lucrurile egale în decursul timpului, pentruca tot poporul Său să poată avea privilegiul serviciilor scumpe și să se ajute unul pe altul. Ajutorul și asistența nu urmează să curgă întotdeauna și nici nu curge întotdeauna numai într-o singură direcție. Aceia cari au mai mult pot, dând din surplusul lor, să-și niveleze stările lor, pentruca să dea ajutor aceluia cari au puțin sau cari pot aștepta să fie ajutați.

³⁵ Astfel, în conformitate cu plăcerea iubitoare a lui Dumnezeu, aceia cari au mai mult nu vor avea prea mult spre a risipi, pe când aceia cari au puțin nu vor avea o neîndeustulare care să le răpească puterea și abilitatea lor de a servi pe Domnul în mod activ. Intocmai ca în cazul când Iehova D-zeu s'a îngrijit de mană minunată pentru Israeliti în pustie, și Israeliti ieșiră să o strângă în fiecare zi, „când o măsurau cu omerul (măsură), și cine strânsese mai mult, n'avea nimic de prisos, iar cine strânsese mai puțin, nu ducea lipsă de loc. Fiecare strângea tocmai cât îi trebuia pentru hrană”. (Ex. 16:18, *Am. Stan. Ver.*). Așa se presupune că un vestitor de grupă este angajat în încercarea să lucreze o cotă de ore în serviciul direct pe teren al Domnului Dumnezeu. Totuș, dacă el se străduiește să ajute pe oarecare dintre frații săi sau pe oarecare dintre cei noui interesați să meargă pe teren, el nu trebuie să se teamă că-și va știrbi cota sa de serviciu față de Domnul. În lunga alergare, pe măsură ce serviciul continuă înainte, Domnul va egaliza chestiu-

nile, deoarece în acelaș timp colegii noștri servi-sunt în mod activ ajutați în lucrarea Sa de mărturie. Astfel nu suferă nici lucrarea generală nici lucrarea noastră individuală, dar ajutorarea fraților este mai mult răspândită. Temperamentul organizațiunii generale este deci mai bun.

³⁶ Domnul se îngrijește astfel de calea generozității ca o scăpare dela strângerea de comori pe pământ unde există primejdia pierderii lor. Cel ce contribuie cu credință pentru cauza lui Dumnezeu după cum se exercită de către servii consacrați ai lui Iehova, niciodată nu vor face investiții într-o întreprindere rea. Cel ce dă de bună voie în mod generos este sigur că va beneficia spirițial prin acest exercițiu al generozității și devotamentului față de interesele poporului lui Dumnezeu și lucrarea Sa. Apostolul ne reamintește despre legea infailibilă a lui Dumnezeu în această privință pe măsură ce el merge înainte și zice: „Să știți: cine seamănă puțin puțin va secera iar cine seamănă mult, mult va secera. Fiecare să dea după cum a hotărît în inima lui: nu cu părere de rău, sau de silă, căci „pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu”. Și D-zeu poate să vă umple cu orice har, pentruca, având totdeauna în toate lucrurile din destul, să prisosiți în orice faptă bună, după cum este scris: A imprăștiat, a dat săracilor, neprihănirea lui rămâne în veac”. — 2 Cor. 9:6-9. *Moffatt*; Ps. 112:9.

³⁷ Lasă să avem încredere, atunci, că servul consacrat al lui Dumnezeu care trage folos din aceste privilegii prezente, de a contribui și de a imprăștiia darurile sale milostive pentru săracii Domnului, va culege pentru sine noi privilegii în facerea de bine, atât timp cât vom avea pe cei săraci cu noi. Contribuitorul ține spiritul său al generozității viu și activ, și Dumnezeu nu va întârzia să folosească pe un asemenea neegoist în serviciul Său binecuvântat. Aceasta deoarece Dumnezeu iubește pe acela care, în mod generos și fără constrângere, dă din iubire și cu bucurie din cece are spre a sprijini organizațiunea lui Dumnezeu și lucrarea ei de mărturie. Cum ar putea Dumnezeu lăsa pe un asemenea generos să ajungă singur la asemenea dorință?

³⁸ Nu am putea avea o plăcere mai mare decât aceea de a vedea pe aceia cari beneficiază de darurile noastre în cauza lui Dumnezeu, recunoscându-L pe El ca pe Promotorul acestui fel de milostenii adevărate și apoi să-I dea mulțumiri și laude, mai ales prin facerea unei consacrații Lui și prin mergerea înainte în serviciul Său spre a cânta laudele Sale. Deaceia darul nostru nu se oprește cu ajutorarea persoanei în nevoie. El merge dincolo de aceasta în a pricinui pe alții să mulțumească lui Dumnezeu și să-L servească. Apostolul ne reamintește despre faptul și despre felul cum Dumnezeu în mod iubitor se îngrijește de dătorii bucurosi, zicând: Cel ce dă sămânță (mijlocul de a contribui) și pâine pentru hrană, va va da și va va înmulți și vouă sămânța de semănat (pentru noi privilegii de serviciu), și va face să crească roadele neprihănirii voastre. În chipul acesta veți fi îmbogățiți în toate privințele, pentru orice dărnicie, care, prin noi, va face să se aducă mulțumiri lui Dumnezeu. Căci ajutorul dat de darurile acestea, nu numai că acoperă nevoile stinților, dar este și o pricină de multe mulțumiri către Dumnezeu” (2 Cor. 9:10-12, *Moffatt*). Care, deci, este scopul dătorului generos care nu lasă să știe dreapta sa cece face

33. Cu ce cuvinte a scris Pavel într-o linie paralelă a gândirii, la 2 Corinteni 8:31. Pentruca nu urmează să fie refuzate contribuțiile mici și cum-sunt egalizate stările poporului lui Dumnezeu în decursul timpului?
34. (a) Ce ilustrații rezultate strângeri mană de către Israeliti în pustie? (b) Cum egalizează Dumnezeu chestiunile în ce privește un vestitor al împărăției și cota sa de ore precum și asistența dată altor vestitori?

36. Cari sunt avantajele și beneficiile rezultând pentru contribuitorii și ce lege a lui Dumnezeu se aplică în această chestiune?
37. Cum este adevărat, atunci, că „milostenia Lui ține în veac”?
38. Ce rezultate plăcute însoțesc darul nostru către alții și care este scopul dătorului generos în ce privește mulțumirile?

stânga sa, în ce privește anunțarea milosteniilor sale către alții? El nu este de a atrage mulțumiri pentru sine, ci de a pricinui ca ele să fie exprimate Dătătorului Original, Iehova Dumnezeu, pentru care persoana generoasă este doar agentul.

³⁹ O altă chestiune! Când o secțiune a poporului consacrat al lui Dumnezeu contribuie pentru nevoile unui alt grup dintre ei, gândește-te la efectul unificat pe care aceasta îl are! Cât de multă bunătațe și cât de multă lipsă de prejudecată au putut simți frații Evrei din Ierusalim față de contribuitorii Păgâni. Ei simțiră mult mai adânc că Dumnezeu lipi între timp membru Evrei și Păgâni într'un singur trup în Christos Isus, în ciuda naționalităților. Primitorii Evrei discernură mult mai clar că contribuitorii păgâni trăiau într'adevăr după mărturisirile lor de a fi supuși învățăturilor Evangheliei lui Christos. Rugăciunile pe cari primitorii le oferiră lui Dumnezeu îi legară mult mai strâns de contribuitori, datorită harului extraordinar pe care Dumnezeu îl exprimă fraților cari contribuie. (Rom. 15:30, 31). Astfel este efectul sănătos când creștinii iubitori își exercită milostenia lor în starea critică a colegilor lor creștini. Aceasta este bine descrisă în cuvintele de încheiere ale apostolului ou referire la această chestiune a colectării fondurilor pentru nevoile sfinților, când zice: „Așa că dovada dată de voi prin ajutorul acesta, îi face să slăvească pe Dumnezeu prin ascultarea pe care mărturișiți că o aveți față de Evanghelia lui Christos, și pentru dărnicia ajutorului vostru față de ei și față de toți; și-i face să se roage pentru voi, și să vă iubească din inimă, pentru harul nespus de mare al lui Dumnezeu față de voi. Mulțumiri fie aduse lui Dum-

³⁹ Care este efectul general sănătos când creștinii exercită milostenia în starea critică a colegilor lor creștini? și ce are această?

nezeu pentru darul Lui nespus de mare!" — 2 Cor. 9:13-15, *Moffatt*.

⁴⁰ Pavel însuși nu era unul dintre sfinții săraci care urma să tragă folos din banii colectați. Totuș Pavel era așa de mișcat de generozitatea acestor frați Păgâni față de creștinii Evrei din Ierusalim, încât în mod neegoist a exclamat: „Mulțumiri lui Dumnezeu pentru darul Său gratuit inexprimabil!" (*The Emphatic Diaglott*). Se stabilește, prin urmare, că „darul gratuit" nespus de mare, inexprimabil și de nedescris, pentru care Pavel atât de călduros dădu mulțumiri lui Dumnezeu, nu este Christos Isus. „Darul gratuit" este acela „har nespus de mare" pe care Dumnezeu l-a arătat acestor creștini devotați. Acest har extraordinar și nespus de mare al lui Dumnezeu față de poporul Său consacrat abundă în generozitatea lor față de frații în nevoie la Ierusalim.

⁴¹ Asemenea har sau favoare al lui Dumnezeu, este atât de minunat încât întrece puterea de descriere sau de expresie omenească. Necesarmențe asemenea favoare covârșitoare include pe Fiul lui Dumnezeu prin care ne vine asemenea favoare. Asemenea dar al harului și favoarei covârșitoare a lui Dumnezeu înseamnă totalitatea tuturor bunătăților și binefacerilor Sale prin Christos Isus față de poporul Său în toate zilele lui pe pământ. El abundă întru mântuirea lor vecinică și spre slava și justificarea Sa. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru generosul dar gratuit al favoarei Sale covârșitoare față de poporul Său devotat în această zi!

⁴⁰ Pentru ce era mișcat Pavel să mulțumească lui Dumnezeu, dacă nu el era beneficiarul? și ce este deci „darul" Său nespus de mare?
⁴¹ Pentru ce este acest „dar", inexprimabil și de nedescris? și ce include el de necesitate?

(Watchtower din 1 Decembrie 1945)

ADUCERE AMINTE DE CREATORUL LUMII NOUI

„Dar a lu-ți aminte de Creatorul tău în zilele tinereței tale, până nu vin zilele cele rele și până nu se apropie anii, când vei zice: 'Nu găsesc nici o plăcere în ei'. Ecl. 12:1, *Amer. Trans.*; *Rotherham*.

— Urmare din numărul trecut —

²¹ Nici nu este un simț de deșertăciune a vieții porțiunea de astăzi a acelor Martori ai lui Iehova, cari au îmbătrânit în serviciul lui Iehova din tinerețea lor, sau din cei mai energici ani ai vieții lor încoace. Astăzi, deși trupurile lor pot fi slăbite din pricina eredității de la Adam, ei nu simt că viețea a fost deșertă și că nu este nici o plăcere a trăi, ci ei se bucură, găsind acestea cele mai glorioase zile pe cari le-au trăit vreodată. Pentru ce? Pentru că ei văd din cuvântul lui Dumnezeu și profesiile lui pe cari ei le studiază în tinerețe, că aceasta este „ziua lui Iehova" cea promisă. Este timpul „bucuriei lui Iehova", deoarece El și-a asumat puterea Sa invincibilă față de acest pământ și a stabilit Guvernul Său teocratic, întrucât a instalat pe Regele Său uns, Christos Isus, în putere, spre a pune un capăt tuturor dușmanilor Săi și să justifice numele Tatălui Său. Participarea în această „bucurie a lui Iehova" este țaria poporului Său, fie ei fizicește tineri sau bătrâni. După cum este îndemnat în Psalmul 148:12, 13: „Ti-

neri și tinere, bătrâni și copii! Să laude numele lui Iehova; căci numai numele Lui este înălțat." (*Am. Stan Ver.*). Tuturora le este poruncit să-și aducă aminte de Creatorul lor, care este deasemenea și Creatorul Impărăției și a Lumii Noi, și să laude numele Său, întrucât au o parte la justificarea lui. Întrucât va fi justificat față de toți aceia cari l-au defăimat, numele Său singur va rămâne înălțat.

²² „Rele", prin urmare, sunt zilele cari vin aceloră cări și-au risipit tinerețea și energia lor și cari acum nu au memorie despre Creatorul lor și nici înțelegere a lucrurilor atât de glorioase din prezent. Deaceia ei nu au nici o plăcere în acești ani minunați dela 1914, pentru că ei nu au cunoștință sau apreciere spre a contrabalansa vaivurile pe cari Diavolul le aduce acum peste pământ și mare, din cauza mâniei sale fiindcă a fost aruncat jos din cer. Vara vieții lor când lucrurile păreau luminate, când, ca și când erau, soarele, luna și stelele, toate își răspândeau lumina lor din cerurile fără nori, n'a fost fo-

²¹ Pentru ce nu este un simț de deșertăciune a vieții porțiunea acelor îmbătrânii acum în serviciul lui Dumnezeu?

²² Căror persoane bătrâne le sunt zilele acum „rele", cu „cerurile întunecate și cu norii cari se întorc după ploaie"?

loșită spre a servi pe Iehova și spre a înmagazina cunoștință despre Creator. În Palestina, în decursul verii ei, nu sunt nori și ploaie, dela începutul lui Mai până la sfârșitul lui Septembrie. Restul anului este iarna, și este sezonul norilor și al ploii, ploaia timpurie și ploaia târzie. Tot așa, în iarna bătrâneței vieții, lucrurile se întorcă pentru aceia cari au petrecut tinerețea lor în deșertăciune lumească. Apoi, după ce frigul, ploaia umedă a strămtorării au căzut și trecut asupra cuiva, norii mai multor necazuri și infirmități se întorc să mărească greutatea unuia ca acesta.

²⁸ „Până nu încep să tremure paznicii casei, și să se inconvoaie cele tari; până nu se opresc cei ce macină, căci s'au împușinat; până nu se întunecă cei ce se uită prin ferestre”. (Ecl. 12:3) „Casa” simbolizează trupul omenesc, ca în parabola lui Isus în Matei 12:43-45 și descrierea lui Pavel la 2 Corinteni 5:1-8. (Isa. 38:12; Iov 4:19; 2. Petru 1:13). Paznicii sau gardienii sunt brațele și mâinile, cari îngrijesc trupul și-l ocrotesc și-l prevăd cu cele necesare. Bătrânețea cauzează pe acești gardieni să tremure de paralizie, slăbiciune și nervozitate. „Cele tari” ale trupului, nu sunt mai mult stâlpi vîguroși, sau fuți asemănătoare căprioarelor, ci slabe și incovoiate, și poate numai să-și tragă sau să-și târască piciorul.

²⁹ Și gura, neîngrijită de către dentistul modern, dinții s'au cariat, s'au rărit și au căzut, și pușini sau deloc au mai rămas din ei. Mestecarea hranei tari devine dificilă sau încetează cu totul, făcând loc mestecării încete a mâncărilor moi cu gingiile. Deasemenea puterile vederii care privesc afară prin ochi, și facultățile mintale, cari privesc afară prin aceste ferestre ale trupului, devin slabe și cețoase, dacă nu cu toful întunecat prin orbire. Înt-adevăr, „femeile cari macină” și „fetele” din serviciul casei, cari privesc prin ferestrele ei fie c'au plecat sau lipsesc.

³¹ „Până nu se închid cele două uși dinspre uliță, când uruitul morii slăbește, te scoli la ciripitul unei păsări, glasul tuturor cântărețelor se aude înăbușit”. (Ecl. 12:4) Cele două uși ale gurii nu se mai deschid bine sau deloc, spre a da expresie despre ceea ce este în casă sau în trup, trimițând-o afară pe „ulițe” sau în pasagiul vieții publice. (Iov 41:14; Mica 7:5; Col. 4:3). Chiar și uruitul „morii”, după cum alimentele sunt mestecate cu gingiile lipsite de dinți, este slăbit și confuz. Pe patul său, cel istovit de bătrânețe, nu doarme în chip așa de sănătos, și singurul ciripit al unei păsări îl neliniștește, îl deșteaptă și-l face să se scoale, chiar dacă el aude numai în mod slab. Al lui nu este somnul omului înțelept și cumințe, nici somnul dulce și cinștit al omului muncitor. (Prov. 3:21-24; Ecl. 5:12). Puține sunt cântecele pe cari el le cântă; și executarea lor de către el este slabă. „Glasul cântărețelor” sau „notele cântării” sună slab, și propriul său auz al producției muzicale ale altora este sărac și defectiv.

³² Cât de întristată este descrierea pe mai departe a oamenilor bătrâni, cari au de regretat tinerețea lor: „Te temi de orice înălțime, și te sperii pe drum; până nu înflorește migdalul cu peri albi, și de abia se târăște lăcusta, până nu-ți trec poștele, căci omul merge spre casa lui cea vecinică, și bocitorii cutreeră ulițele”. (Ecl. 12:5.

Roth.) Pe vârful scării celor bătrâni se tem de cădere; sau chiar numai privirea la ceva înalt îi face să amețească. Mersul afară în autobus, pe străzi cu înbulzeală, cu mare trafic în mișcare, îl umple cu teroare la cugetul unei leziuni sau accident, Aleee izolate le evocă cugete de atacuri din partea tâlharilor de drumul mare, și ei nu sunt siguri de calea pe care o apucă. Nu numai gustoasa migdală este refuzată deoarece este prea tare de mestecat, sau irită gingiile, ci „migdalul va înflori”. (Ecl. 12:5, *Amer. Stan. Ver.*). Adică, părul capului încărunește, și apoi devine alb ca zăpada, iar perii îmbătrâniți cad, întocmai ca migdalul încărcat cu florile lui albe ca zăpada. În neputința și slăbiciunea omului, nu numai coboritul este pentru el o greutate, ci după cum omul bătrân se apleacă, încetul cu încetul, din șale cu brațele sale, fie pentru a cobori sau hotărît să se odihnească cu mâinile pe șolduri, cu coatele incovoiate în sus, el apare ceva asemănător unei lăcuste, numai cu excepția că el se târăște înainte.

³³ Dorința și pofta de mânoare a omului bătrân nu mai este ascuțită, chiar dacă ceea ce îi este pus înainte este gustos și aromă. Aceasta este ineficace în a-și face gura apă. Toate semnele că omul se „apropie” de locuința sa pentru un timp nedefinit în viitor. Ea va fi o locuință de o vecinicie dacă tinerețea sa risipită l-a întărit în neleguire de unde nu este înviere din morți rezervată pentru el prin Christos, ci el pierde asemenea animalelor necuvântătoare. Semnele apropierei morții sunt evidente la cel trist, cu accent gemător și horcăit din gât și suspine cari ies afară cu jeluiri pe ușa gurii lui pe strada cunoștinței publice.

³⁴ „Până nu se rupe funia de argint, până nu se sfarmă vasul de aur, până nu se sparge găleata la izvor, și până nu se strică roata dela fântână; până nu se întoarce țărâna în pământ, cum a fost, și până nu se întoarce spiritul la Dumnezeu, care l-a dat.” (Ecl. 12:6,7, *Amer. Trans.*) „Funia de argint” poate să însemne măduva spinării trupului omenesc, cea lungă funie albă a țesutului nervos, care servește ca șantier vital pentru mesajele și impulsurile nervoase spre creier. A separa-o pe aceasta înseamnă eventual moartea. „Funia de argint poate să însemne deasemenea „acea funie prețioasă, asemănătoare argintului purificat, care ne leagă de aceasta. A pierde-o, îndepărta sau separa, înseamnă că ne înconjurăm cu negrele funii mortale ale Sheol-ului sau mormântului, pe cari numai puterea lui Dumnezeu le poate rupe pentruca să restatornicească creatura moartă la viață. (Ps. 18:4,5; 116:3; Fapte 2:24). „Vasul de aur” poate să simbolizeze creierul conținut în craniul asemănător unui vas și la care este atașată măduva spinării. De aur, pentru valoarea mare pe care o are, și deasemenea de aur în culoare, creierul când s'a sfărâmat s'au cu dezagregarea au început momentele morții. Trupul ca un întreg, Biblia îl compară deasemenea cu un vas pe care tinerii trebuie să-l folosească în curăție și nu în satisfacerea pasiunilor; și acesta este asemănător unui vas de aur din cauza posesiunii de neevaluat a forțelor vieții pe care acesta le conține. (1 Tes. 4:4, 5; 2 Tim. 2:20-22; Plângeri 4:2). La moarte acest vas se sfarmă sau încetează să funcționeze și suferă descompunere.

³⁵ „Găleata” sau „piciorul” este acela care primește

29. În cazul lor cum tremură paznicii casei și inconvoaie cele tari?
30. Cum înceiază pulii macinători, și cum devin latuacele fețele cari privesc prin ferestre?
31. Cum sunt uși închise, uruitul morii slab, ciripitul păsării tarburător, și glasul cântărețelor înăbușit?
32. Cum se tem asemenea bătrânii de înălțimi, de teroare zădă, și asemănători migdalului și lăcustei?

33. Cum te pieri pofta și se apropie de casa lor cea vecinică, și bocitorii cutreeră ulițele?

34. Cum este ruptă funia de argint și vasul de aur spart?

35. Cum este piciorul apart la țecor, roata stricată la fântână, și pulberea și spiritalul se întorc la izvoarele lor?

izvorul purtător de viață al sângelui, anume, inima. Această „găleată” distribuie din nou sângele izvorului pentru circulație prin trup. Deși omul bătrân plin de regret, poate să nu moară de coșmar spartă, la moarte inima sa devine asemănătoare unui ulcior, spart în bucăți la fântâna fășnitoare, deoarece ea nu poate mai mult primi, conține și apoi pompează afară sângele pentru nutrirea și învierea trupului. „Roata” circulației sângelui prin trup este atunci asemănătoare roții care este stricată la fântână, roată cu ajutorul căreia apa era scoasă din fântână spre a fi vărsată în ulciorul sau găleata aducătoarelor de apă. Roata stricată încetează să se mai învârtască. Revoluția circulației sângelui este oprită, fapt al circulației sângelui pe care, ~~pare-se~~, Iehova Dumnezeu îl descoperi înțeleptului Solomon, cu multe veacuri înainte ce descoperirile Dr. William Harvey demonstrează, în 1628, că izvorul sângelui nostru circulă. Această „roată stricată”, trupul omenesc, în original făcută din pulberea pământului, se întoarce în țărână, descompunându-se în părțile din care a fost făcută. Sufletul omenesc apoi moare, deoarece spiritul sau forța de viață pe care o dădu Dumnezeu nu este mai mult unită cu trupul. Trupul fără spirit (suflare) este mort. (Iacob 2:26). Și-a dat ultima suflare. Spiritul, forța de viață care este susținută prin respirație, se întoarce la Dumnezeu, care l-a dat. In ce privește sufletul acestui om bătrân, care și-a risipit tinerețea sa cu ușurință față de Dumnezeu, „sufletul care păcătuiește, acela va muri”. — Ezechiel 18:4, 20.

³⁶ „O, deșertăciune a deșertăciunilor”, zice Kohéleth, „toate sunt deșertăciuni.” (Ecl. 12:8, *Amer. Trans.*) Numele „Kohéleth” este cuvântul ebraic pe care înțeleptul rege Solomon și l-a aplicat sieși și care înseamnă „Eclesiast, sau Predicator, sau Proclamator”. Predicatorul sau proclamatorul inspirat în mod potrivit a pronunțat drept culmea deșertăcimii calea unuia, care în tinerețe ignoră existența Creatorului, și care vrea și îmbătrânește într-o astfel de ignoranță voită și are numai situația distrusă a bătrâneței spre a arunca o privire asupra lungiei sale vieți. Toate au fost deșertăciune sau vanitate în cazul său, deși el moare un multimilionar, politician sau preot religios înalt stimat. Punând bază în tinerețe unui început în lucrurile comerciale, politice și religioase ale acestei lumi, în disprețul voinței lui Iehova Dumnezeu, Creatorul și Promițătorul Lumii Noi, omul este lăsat la bătrânețe tot atât de gol ca și această lume veche, care este aproape de nimicirea ei în Armaghedon.

³⁷ Nu așa stau lucrurile în ce privește omul sau femeia, cari începând din pragul vieții a adunat comori în cer, comori cari vin dela Creatorul ceresc, și care l-au servit cu credincioșie cu asemenea cunoștință și pricepere ca unul dintre Martorii Săi. „Căci Dumnezeu nu este nedrept că să uite osteneala voastră și dragostea, pe care ați arătat-o pentru numele Lui, voi, cari ați ajutat și ajutați pe sfinți. Dorim însă ca fiecare dintre voi să arate aceeași râvnă, ca să păstreze până la sfârșit o deplină nădejde, așa încât să nu vă leneviți, ci să călcați pe urmele celorce, prin credință și răbdare, moștenesc făgăduințele”. (Evrei 6:10-12, *Weymouth*) „Osteneala voastră în Domnul nu este zadarnică”. — 1 Cor. 15:58.

AJUTOARE DE ADUCERE AMINTE

³⁸ „Pe lângă că Eclesiastul (Kohéleth) a fost înțelept, el a mai învățat și știința pe popor, a cercetat, a adâncit și întocmit un mare număr de zicători. Eclesiastul a căutat să afle cuvinte plăcute, și să scrie întocmai cuvintele adevărului”. (Ecl. 12:9, 10, *Am. Stan. Ver.*). Ar fi în afară de armonie cu înțelesul lucrurilor pentru înțelept spre a fi numit *Kohéleth* sau *Predicator* și apoi să rețină cunoștința dela popor. Scriitorul Eclesiastului spune: „Eu, Eclesiastul, am fost împărat peste Israel, în Ierusalim. El simbolizează pe marele Rege uns al lui Iehova în Noul Ierusalim care este de sus, anume, Christos Isus. El este cel mai mare Predicator sau Cel ce chiamă. Prin predicarea sa El a chemat împreună adunarea urmașilor Săi, comunitatea, spre a auzi cuvântul lui Dumnezeu. În decursul acestei zile al începutului domniei Sale în Teocrația lui Iehova, El a început adunarea tuturor urmașilor Săi în organizațiunea Sa principală, Sionul ceresc, mai ales dela venirea Sa la templu dela 1918. De atunci mai ales El a cauzat să fie împlinită următoarea profeție: „Această evanghelie a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea spre mărturie tuturor națiunilor; și atunci va veni sfârșitul.” — Mat. 24:14.

³⁹ În împlinirea acesteia, Martorii unși ai lui Iehova sunt angajați în această campanie de predicare, spre a face de cunoscut Împărăția tuturor iubitorilor domniei lui Dumnezeu. Prin asemenea predicare, sub conducerea sfinților ingeri, adevăratul Kohéleth sau Predicatorul Christos Isus chiamă și adună nu numai rămășița „turmei Sale mici” de urmași ci deasemenea pe toate „celelalte oi”, pe „oamenii de bine”. — Mat. 24:30, 31; 25:31; Luca 12:32; Ioan 10:16; Evrei 12:22-24.

⁴⁰ Acest mare Predicator ne-a lăsat exemplul că noi trebuie să urmăm pe urmele Lui. Înțelepciunea Sa fu desfășurată în învățarea oamenilor umiliți cunoștința lui Iehova. Spre a face astfel, El a reflectat asupra asemănării multor lucruri de ordin spiritual; și astfel El compuse, căută și aranjă multe proverbe sau parabole, spre a transmite cunoștința cercetătorilor sinceri după Dumnezeu și spre a o ascunde de oamenii cari nu-și aduc aminte de Iehova Dumnezeu, Creatorul. Cuvintele pe cari marele Predicator le căuta, ca fiind cuvinte merituoase și plăcute, scrise în mod drept și corect, și deaceia fiind cuvintele adevărului, erau Sfintele Scripturi. Cu privire la aceste scrieri ale cuvântului lui Dumnezeu Isus zise: „Cuvântul Tău este adevăr”. (Ioan 17:17). El deasemenea a căutat să predice acest cuvânt al lui Dumnezeu în cea mai bună vorbire și prezentare. Cât de bine l-a reușit, este dovedit prin mărturie: „Niciodată n'a vorbit vreun om ca omul acesta”. „Și toți îl vorbeau de bine, se mirau de cuvintele Lui pline de har, cări ieșeau din gura Lui”. — Ioan 7:46; Luca 4:22; *Goodspeed*.

⁴¹ Isus, de abia trecut de douăzeci de ani când începu să predice și să învețe pe oameni cunoștință, stabili exemplul înțelepciunii pentru tinerele persoane consacrate lui Iehova Dumnezeu în aceste zile. Înțelepciunea Sa nu consistă numai în căutarea după cunoștință adevărată și dreaptă, ci deasemenea și în transmiterea ei, când e cerută, și altora. Prin câștigarea cunoștinței lui Dumnezeu,

38. Pentruce ar fi inconsistent pentru Kohéleth ce să rețină cunoștința dela popor și de când l-a chemat el să se adune?

39. În ce mod chiamă astfel Kohéleth pe acela la adunare?

40. Cum a adâncit Kohéleth, cercetând și întocmit multe proverbe și căutând deasemenea să găsească cuvinte plăcute, scrise după cuvintele adevărului?

41. În asfel de cercetare și învățare a cunoștinței, cum a fixat Isus exemplul înțelepciunii pentru înierii consacrați de astăzi?

36. Cine este „Kohéleth”? și cum înseamnă el același cu „deșertăciunea deșertăciunilor, toate sunt deșertăciuni”?

37. Cum se aplică asemenea cuvinte ale lui Kohéleth la bătrânețe și pentruce?

cei tineri au ceva de-a-face cu aducerea aminte de Creatorul lor. Dar cea mai bună cale de aducere aminte și a nu fi ascultători utoci, este a pune cunoștința în lucrare prin învățarea ei pe alții. Aceasta pricinuește ca tinerii să-și înalțe în mod continuu în sus mințile lor, și să-și învioreze cunoștința pe care au câștigat-o, încadrând-o în propriile lor cuvinte și exprimându-o către alții. Aceasta nu numai că îi face totdeauna atenți față de Creator, ci deasemenea cauzează ca și ascultătorii atenți să-și aducă aminte de El. Și aici, fie ca părinții creștini să-și aducă aminte că ei au o gravă responsabilitate față de fiii și fiicele lor tineri, ca să-l ajute să-și aducă aminte de Creatorul lor în zilele tinereții lor. Această responsabilitate este în mare parte descărcată chiar acasă prin învățarea copiilor cunoștința despre cuvântul lui Dumnezeu.

⁴² Fiind cei mai apropiați de copii în familie și supraveghindu-i în mod direct, părinții ar trebui mai întâi de toate, prin cuvânt și faptă, să fie Martori ai lui Iehova față de proprii lor urmași. Dacă părinții iubesc pe Creator și-și aduc aminte de El, și dacă ei iubesc pe cei mai apropiați și mai iubiți ai lor după carne, ei vor asculta tipicile cuvinte ale lui Moise: „Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să te ai în inima ta. Să le întipărești în mintea copiilor tăi, și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula.” — Deut. 6:6, 7.

⁴³ Mulți părinți pot să se mire pentru ce WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY nu publică o carte a copilului, scrisă în limbajul posedat de un copil, carte care ar putea fi ușor studiată de către ei înșiși și pe care părinții ar putea-o folosi la darea de instrucțiuni biblice tinerilor lor copil acasă. Noi răspundem că niciuna din cele șasezecișase de cărți ale Bibliei nu fusese scrisă în limbajul copiilor, asemănător laptelui pentru sugaci. Aduceți-vă aminte, deasemenea, că nu erau numai copii după vârstă, ci erau deasemenea și copii după cunoștință. Și totuși, niciuna din cărțile Bibliei nu fusese scrisă după gradul de pricepere al acelor cari sunt sugaci sau copii în cunoștință. Acestea fură scrise pentru cei maturi, atât fizical cât și mintal. (Evrei 5:12-14; 2 Petru 3:15, 16). Mama lui Timotei nu l-a învățat pe el ca copil dintr-o carte de copii, nici nu l-a prevăzut cu o transcriere copilăreasă a Bibliei. Ea l-a învățat chiar din Biblie; și bunița lui Timotei Lois a secundat-o în aceasta. (2 Tim. 1:5; 3:14-17). „Omul lui Dumnezeu” nu poate fi făcut „desăvârșit în orice lucrare bună”, dintr-o carte pentru copii. Înțelepciunea aranjamentului lui Dumnezeu în această privință stă în acest fapt: Ea impune asupra acelor cari sunt avansați și maturi în cunoștință, fie ei părinți sau creștini bine informați, să apuce direct cuvântul lui Dumnezeu și să explice lucrurile lui grele acelor mai tineri în pricepere și înțelegere, fie aceștia copii și tineri literali, sau acela de curând veniți la cunoștința adevărului. Aceasta dovedește a fi cea mai frumoasă practică mintală și spirituală pentru toți servii consacrați lui Dumnezeu.

⁴⁴ Instructorii înțelepți au un efect înviorător. Cuvintele lor sunt sigure de reușită, dacă ei urmează pe ma-

rele Păstor, Iehova, și pe bunul Său Păstor, Christos Isus. Cu privire la aceasta Predicatorul zice către fiul său: „Cuvintele înțelepților sunt ca niște bolduri; și, strânse la un loc, sunt ca niște cuițe bătute, date de un singur stăpân. Incolo, fiule, ia învățătură din aceste lucruri; dacă ai voi să faci o mulțime de cărți, să știi că n'ai mai isprăvi, și multă învățătură obosește trupul”. (Ecl. 12:11, 12, Am. Stan. Ver.). Dacă Predicatorul comenta despre facerea multor cărți în ziua sa, atât de mult înaintea invenției tiparului, ce trebuie să se zică despre acest timp al celui-mai mare progres în arta tiparului și a educației libere a poporului de rând, în arta cititului, a scrisului și compoziției? Datorită ambiției și deasemenea datorită insistenței multora de a scrie cărți, lumea a fost încărcată cu cărți cari nu aparțin aducerii aminte a Creatorului; și sfârșitul acestora încă nu a sosit. Tot acest studiu pus într'atâtea cărți, needitate prin organizațiunea teocratică a lui Iehova, a obosit numai oamenii lumii și nu le-a ușurat nicidecum de oboseală, starea greu copleșită a minții și a inimei. Prin aceste cărți ei se obosesc chiar zadarnic în căutarea păcii, fericirii și a vieții.

⁴⁵ Marele Creator al Bibliei, Iehova Dumnezeu, limitează canonul sau colecția bibliotecii autorizate a cuvântului Său inspirat la exact șasezecișase de cărți mici. El fixă un avertisment și blestem la aceasta, împotriva adăugirii la acel canon al cărților inspirate, sau luării din ele, înșelând astfel poporul. Studiul cuvântului Său, prin el însuși sau cu ajutorul cărților ajutătoare spre a înțelege cuvântul Său, nu este obositor, ci este înviorător, dătător de pace, mângâitor și întăritor, și îndeamnă la acțiune în serviciul Său. Aceia cari și aduc aminte de Creatorul lor, nu obosesc cu cărțile cele multe ale acestei lumi, cari pun înaintea înțelepciunea studiată a acestei lumi. Ei vor asculta avertismentul și îndemnul de a studia cartea lui Dumnezeu, Biblia, ale cărei cuvinte înțelepte sunt „ca niște bolduri” și sunt sigure „ca niște cuițe bine bătute”.

46 „INCHIEIEREA TUTUROR ÎNVĂȚĂTURILOR

toată a fost ascultată: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om. Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău”. (Ecl. 12:13, 14, Amer. Trans.; Roth.). Aceasta este încheierea cea mai înțeleaptă, pentru că ea ia în considerație tot ce susține chestiunea, dela început până la sfârșit. Este declarat că „frica de Domnul (Iehova) este începutul înțelepciunii” și deasemenea „începutul cunoștinței”. „O bună pricepere au toți aceia cari îndeplinesc poruncile Sale; lauda Sa ține pe vecie”. (Ps. 111:10; Prov. 1:7). Aceasta este încheierea înțeleaptă pentru întreaga omenire, nu numai pentru acei creștini cari sunt chemați dintre oameni să moștenească împărăția cerurilor, ci acum mai ales, pentru „oamenii de bine”, cari așteaptă să locuiască pe pământ pe vecie, în decursul Lumii Noi a dreptății. Dela venirea Regelui Christos Isus la templu în 1918 d. Chr. noi suntem în timpul judecării națiunilor, și Judecătorul numit al lui Iehova, Christos Isus, Predicatorul, stă pe tronul de judecată. — Mat. 25:31, 32.

42. Pentru ce sunt părinții creștini responsabili să învețe pe tinerii lor copii acasă?
43. Care sunt motivele înaintate pentru ce Watch Tower Society nu publică o carte pentru copii pentru studiul Bibliei?
44. (a) Cum sunt cuvintele înțelepților asemănătoare boldurilor și a celorlalte bine bătute? (b) Pe ce cale facerea de cărți nu are sfârșit și este studiul mult o oboseală pentru trup?

45. Cum se aplică acele cuvinte (Ecl. 12:11, 12) cu privire la Biblie?
46. (a) Ce este Predicatorul și este „încheierea tuturor învățăturilor”? (b) Pentru ce și aceasta este cea mai înțeleaptă încheiere, și pentru cine?

47 Proba judecării acum este cea mai mare cercetare, și aceasta descoperă ceace este în inima oamenilor prin tragerea ei în acțiune de către ei. Nu tinerii cât și bătrânii ar trebui să se teamă de Dumnezeu, care a promis Lumea Nouă, și care este pe punctul să creeze asemenea lume dreaptă, în care ei pot să trăiască pe vecie spre a se bucura de lucrările creașunii Sale într-o stare de tinerețe eternă. Dacă acum ei se tem de Dumnezeu, își vor aduce aminte de El, și și vor aduce aminte de ceace El poruncește acum în cuvântul Său. Și, dela moartea și învierea lui Christos, „să se teamă de Dumnezeu și să păzească poruncile Sale” nu înseamnă păzirea celor zece

47. În vederea judecării Sale cu privire la morțea secret, deoarece și cum ar trebui toată omenirea să se teamă de Dumnezeu și să păzească poruncile Sale?

poruncii, ci înseamnă a-L iubi pe El din toată inima, mintea, sufletul și puterea și a dovedi aceasta prin umblarea în ascultare credincioasă față de cuvântul Său, Sfintele Scripturi. Cei ce se tem de Dumnezeu, se vor teme ca nu cumva să-i displacă prin primirea în secret a ceva contrar voinței Sale, știind că El va aduce la judecată tot secretul. În locul secret al inimii și minții noastre să ne aducem aminte că Cel ce crează Lumea Nouă nimicește vechea lume prezentă. Piei, atunci, deșărtăciune a acestei lumi trecătoare! Fie ca teama noastră să fie una cu folos, nu teamă egoistă de oameni, ci teama de Iehova Dumnezeu, care este curată și ține pe vecie. — Ps. 19:9.

(Watchtower din 15 Noembrie 1945)

„VESELIȚI-VĂ NAȚIUNI, ÎMPREUNĂ CU POPORUL SĂU”

„Este zis iarăși: Veseliți-vă națiuni, împreună cu poporul Său”. — Rom. 15:10, Rotherham.

I EHOVA „nu părtinește persoane”. Acesta este un fapt despre care putem să fim foarte veseli, fie că suntem din naștere Americani, Europeni, Africani, Asiatice, Păgâni sau Evrei. Modul exact în care imparțialitatea lui Iehova Dumnezeu este desfășurată în acest timp minunat al istoriei omenesci, nu este apreciat de către mulți astăzi, nici de către religioniștii „creștinătății”. Cu nouăsprezece veacuri înainte de ce nemernicul Hitler ajunsese la putere în Germania, creștinii de atunci fură conștincioși numai din Evrei împreună cu câțiva Samariteni, și numai prin ajutorul faptelor speciale din partea lui Dumnezeu fură învredniciți să vadă și să creadă în imparțialitatea lui Dumnezeu. De două mii de ani Dumnezeu s'a ocupat exclusiv cu părinții lor și cu națiunea lor, și aceasta îi făcu capabili pe acei Evrei convertiți să se impace cu faptul că Dumnezeu s'ar ocupa în mod direct cu alte națiuni, Păgânii. E de mirare, deci, că Evrei cari încă practică Iudaismul, continuă să creadă că Dumnezeu are considerațiune specială pentru ei, deoarece sunt descendenții după carne, naturali, ai lui Abraam, Isaac, și Iacob. După punctul lor de vedere al profeției, considerațiunea lui Dumnezeu pentru ei, va face încă din ei cel mai înaintat popor de pe pământ, națiunea la care toate națiunile păgâne vor privi ca la canalul lui Dumnezeu al binecuvântărilor. Cu toate acestea, ei trec cu vederea faptele și profețiile sacre, cari dovedesc că timpul imparțialității față de o rasă carnală a trecut de mult.

2 „In adevăr, văd că Dumnezeu nu este părtinitor, ci că în orice neam, cine se teme de El, și lucrează neorhănire este primit de El. El a trimis cuvântul Său fiilor lui Israel, și le-a vestit Evanghelia păcii, prin Isus Christos, care este Domnul tuturor”. Vorbitorul era naturalul născut Evreu. Simon Petru din Betsaida, care vorbea unei grupe de Păgâni în mod special adunată în casa unui Păgân. (Fapte 10:34-36, Goodspeed). Cu circa șase ani înainte, acest Simon Petru se întoarse dela practica Iudaismului și devenise un creștin. Acum el era acolo în casa păgână, nu dă inițiativa sa proprie, cu toate acestea. Contrar înțelegerii lui Petru de până aci, Iehova Dumnezeu îl trimise acolo. Corneliu, sutașul Italian în casa

căruia fu trimis Petru, era un Păgân cu simț bun față de poporul evreesc, un om care se închina și se temea de Dumnezeu și care încerca să facă dreptate după legea pe care Iehova o dădu Evreilor. Corneliu interesase familia și prietenii săi în acest mod de credință față de Iehova Dumnezeu, și el deschise casa sa pentru toți spre a asculta ceace Petru avea de spus. Atunci arătă Dumnezeu că El nu avea favoriți. El nu mai reținea mai mult predicarea mesajului Său de mântuire prin Impărăția lui Dumnezeu mărginit la Evreii naturali. El îl trimise acum într-o adunare Păgânilor ca să-l audă și să-l creadă, mai ales Păgânii cari plăcură lui Dumnezeu întrucât se temeau de El și se străduiau să facă dreptate după legea lui Dumnezeu. Aceasta făcu clar că Impărăția lui Dumnezeu cerească sub Christos Isus urma să fie compusă nu numai din persoane altădată Evrei, ci și din persoane altădată Păgâni.

3 Predica lui Petru pentru prima oră la Păgâni, acolo în casa lui Corneliu, era asemenea unei chei. Aceasta deschise ușa, o deschise Păgânilor pentru a deveni aspiranți la Impărăție, împreună cu Christos Isus. Aceasta fu calea pe care Petru folosi pentru a doua oară „cheile Impărăției cerurilor”. (Matei 16:19). Petru nu a dictat lui Dumnezeu în această chestiune. Petru era supus cerului; și dacă Dumnezeu nu i-ar fi poruncit să meargă și să predice casei Păgânului Corneliu, Petru nicodată nu ar fi folosit această a doua cheie. Imparțialitatea lui Dumnezeu față de cei credincioși fu desfășurată, chiar din acest moment, pe două căi: (1) prin începerea Martoriilor Săi Evrei să predice Păgânilor Impărăția, și (2) prin revărsarea sfântului Său spirit sau forță activă peste Păgânii cari crezură și acceptară ceace auziră. Această ungere a acestor Păgâni credincioși cu spiritul sfânt dădu dovadă că Dumnezeu îi născuse ca fii spirituali ai Săi și ei erau acum pe cărarea care duce la Impărăția cerurilor.

4 Referindu-se la Christos Isus, Petru zise adunării sale Păgâne. „Noi suntem martori a tot ce a făcut El în țara Iudeilor și în Ierusalim. El L-au omorât, atârându-L pe lemn. Dar Dumnezeu L-a înviat a treia zi, și

1. Despre ce fapte ce privire la Iehova pot toate naționalitățile să se veselească?
2. Cum și când veni apostolul Petru să declare faptul de mai sus?

3. Cărui instrument îi era asemănătoare predica lui Petru acolo? și cum era arătată imparțialitatea lui Dumnezeu de aici înainte?

4. Despre ce declara Petru atunci că era obligat să poze martorie?

a îngăduit să Se arate, nu la tot norodul, ci nouă, martorilor aleși mai dinainte de Dumnezeu, nouă, cari am mâncat și am băut împreună cu El, după ce a înviat din morți. Isus ne-a poruncit să propovăduim norodului, și să mărturisim că El a fost rânduit de Dumnezeu Judecătorul celor vii și al celor morți. Toți proorocii mărturisesc despre El că oricine crede în El capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor".

⁵ Fie ca oricine care este prejudiciat împotriva cugetului că Dumnezeu S'a ocupat de Păgânii cari se temeau de El să examineze următoarele cuvinte ale dării de seamă: „Pe când rostea Petru cuvintele acestea, s'a pogorît spiritul sfânt peste toți cei ce ascultau cuvântul. Toți credincioșii tăiași împrejur cari veniseră cu Petru, au rămas uimiți când au văzut că darul spiritului sfânt s'a vărsat și peste Neamuri (Păgani). Căci îi auziau vorbind în limbi și mărlind pe Dumnezeu. Atunci Petru a zis: „Se poate opri (de către un Evreu natural născut) apa ca să nu' fie botezați aceștia, cari au primit spiritul sfânt ca și noi?" Și a poruncit (un Evreu) să fie botezați în numele Domnului Isus Christos". (Fapte 10:39-48. *Goodspeed*). Inceput-au acei Păgani să se bucure și să se veselească împreună cu rămășița credincioșilor Evrei a poporului lui Dumnezeu? Cererea lor ca Petru să mai rămână câteva zile la ei, a arătat că ei s'au bucurat. — versetul 48.

⁶ Da, acolo Păgânii, sau Neamurile începură să se bucure, împreună cu adevăratul popor al lui Iehova Dumnezeu. Aceasta nu înseamnă bucurie cu națiunea evreică care ține la „religia Evreilor" și păzește practica Iudaismului; pentru că religioniștii Evrei nu se bucurau atunci împreună cu adevăratul popor al lui Iehova. Păgânii credincioși se bucurară împreună cu rămășița evrească care avea credința lui Abraam și crezu în Christos Isus ca Sămânța lui Abraam în care toate familiile pământului urmează să fie binecuvântate. Astfel Păganul Corneliu și casa sa se bucură împreună cu Petru și cu credincioșii Evrei cari veniseră cu Petru. Deși Corneliu era un sutaș, în serviciul Imperiului Roman care ținea țara Evreilor în supunere, el nu s'a bucurat de acel vast imperiu și cezariu lui. El se bucura de Impărăția lui Dumnezeu așa după cum îi era propovăduită de către Martorul lui Iehova, Petru. El și-a pus încrederea în acea împărăție și în Regele ei uns Christos Isus. Corneliu și tovarășii săi credincioși dintre Păgani, erau din cale afară de veseli spre a fi chemați și unși pentru a fi asociați împreună cu Christos Isus în acea împărăție.

⁷ Acea întâmplare nu era o simplă afacere de mică importanță. Ea era o răscruce în istoria creștină, în desvoltarea clasei Impărăției. Ea era împlinirea credincioasă a profeției Bibliei. Aceasta este pentru ce raportul Bibliei îi devotează atâtă spațiu. Ceeace aceasta arăta era că Atotputernicul Dumnezeu poate să curățească pe credincioșii dintre Păgani spre a-i face moștenitori ai Impărăției, întocmai după cum poate să curățească pe Evreii cari cred cari altădată erau sub legământul legii mozaice și sub care nu putură să trăiască ci erau călcători de legământ înaintea lui Dumnezeu. Cauza bucuriei, prin urmare, există de ambele părți. Dacă Iehova Dumnezeu este imparțial, nu este loc pentru judecată fie chiar dintr'o parte față de alta. Păgânii, asaltați astăzi de propaganda anti-Semită, ar trebui ca regula principală să fie înaintea ochi-

lor că poporul pe care anti-Semiții îl numește „Ucigătorul lui Christos" era poporul din care Dumnezeu luă pe primii ucenici creștini. Atunci Dumnezeu trimise pe acești Evreio-creștini să împărtășească mesagiul Impărăției Păgânilor.

PRIVILEGIU PENTRU NAȚIUNI

⁸ Un credincios Evreu de timpuriu, apostolul Pavel, un ucenic al lui Gamaliel, atrase atențiunea asupra acestei împliniri a profeției cu privire la națiunile Păgane. El a făcut așa în apărarea și sprijinirea lucrării Evangheliei răspândită de el printre Păgani. El a făcut aceasta mai ales în scrisoarea sa către Romani, capitolul cincisprezece. Pe vremea lui Pavel Roma avea o populație de circa 6.900.000. Acolo, în acel oraș, era o adunare a creștinilor credincioși, de printre Evrei și Păgani. De felul cum și de către cine fu stabilită adunarea creștină acolo, nu este raportat în Scriptură și nici nu este cunoscut. Este o tradiție cu totul inventată faptul că Petru fu cel ce merse la Roma și o fondă acolo înainte de sosirea lui Pavel. Nu este nici cea mai mică dovadă a scripturilor ireproșabile și inspirate ale Bibliei că Petru fu vreodată înăuntrul sau măcar în apropierea zidurilor vechii Rome. Pavel, în scrisoarea sa către Romani, niciodată nu dă vreun credit lui Petru pentru stabilirea adunării creștine în Roma. Totuși Pavel menționează treizecișicinci de nume în scrisoarea sa, și trimise salutări pe nume la douăzecișisase, el nici nu menționează și nici nu trimite salutări lui Petru. (Romani, capitolul 16). Darea de seamă a Bibliei este, cu toate acestea, că în ziua de Rusalii, când spiritul sfânt fu vărsat de sus peste mica ceată de Evrei credincioși în Ierusalim, printre aceia cari ieșiră să asculte pe Petru și pe ceilalți apostoli predicând în diferite limbi, erau anumiți „străini din Roma" sau „vizitator i dela Roma". (Fapte 2:10; *Goodspeed; Moffatt*). Aceștia la reînțoarcerea lor la Roma puteau ușor să fondeze prima biserică creștină acolo. /

⁹ Mândria religioasă nu ar trebui să facă pe cineva să țină la tradiția lipsită de temelii că Petru stabilă biserica în Roma și fu primul ei „episcop" ai cărui succesori continuă până în ziua de astăzi. Christos Isus îi spuse lui Pavel că Pavel trebuie să meargă la Roma, și Biblia relatează lămurit că Pavel s'a dus acolo. (Fapte 23:11) Pavel, și nu Petru era acela care s'a interesat de adunarea din Roma, deoarece el le scrisese o scrisoare spre a-i întări în credință și spre a-i proteja pentru a nu fi încurcați într'un jug religios al robiei. Pavel, și nu Petru era acela care se simți răspunzător să le scrie astfel, deoarece, zicea el: „În ce vă privește pe voi, fraților, eu însumi sunt încredințat că sunteți plini de bunătate, plini și de orice fel de cunoștință, și astfel sunteți în stare să vă sfătuiți unii pe alții. Totuși, ici coala v'am scris înai cu îndrăzneală, ca să vă aduc din nou aminte de lucrurile acestea în puterea harului, pe care mi l-a Dumnezeu, ca să fiu slujitorul lui Isus Christos între Neamuri. Eu îmi împlinesc cu scumpătate slujba Evangheliei lui Dumnezeu, pentru că Neamurile să-I fie o jertfă bine primită de spiritul sfânt". Rom. 15:14-16. *Goodspeed; Traducerea Catolică din 1943.*

¹⁰ Pavel puse înainte o puternică apărare scripturală

8. a) Pentru ce, și în care scrisoare, a atras Pavel atențiunea asupra acestei împliniri a profeției cu privire la Păgani? b) De către cine fu fondată adunarea creștină în Roma?

9. În contrast cu tradiția religioasă referitoare la Petru, ce se știe despre relațiile lui Pavel cu Roma și adunarea de acolo?

10. De ce folos pentru Martorii lui Iehova astăzi este apărarea scripturală și spiritul pe care Pavel și l-a pus pentru sine?

5. Ce se întâmplă după ce Petru sfârșit de spus mesagiul său? și începură acei Păgani să se bucure împreună cu Evreii credincioși?

6. Cu care popor particular începură acei Păgani să se bucure și în ce?

7. Pentru ce acest eveniment nu era de mică importanță, ci unul de bucurie și nu de anti-Semitism?

și sprijini propria sa activitate de atunci printre națiuni sau Păgani. Ceeace el a zis este acum un sprijin și o apărare a activității mondiale pe care Martorii lui Iehova o depun astăzi printre „oamenii de bine” în toate națiunile. Activitatea lui Pavel era partea primei împliniri sau în mic a profeției pe care el o cită ca sprijin al său din Cuvântul lui Dumnezeu. Activitatea Martorilor lui Iehova în acești ani recenți dela 1918, este împlinirea finală sau în mare a aceluiași profeții. Deaceea potrivita noastră înțelegere a acestor dovezi scripturale, ajută în a aduce unire, pace și cooperare înăuntrul organizațiunii poporului devotat al lui Dumnezeu astăzi. Ea ne ajută să vedem că tot poporul Domnului este unul, și că Dumnezeu nu întreține favoriți. După cum Pavel a zis adunării din Roma: „Slavă, cinste și pace va veni peste oricine face binele: întâi peste Iudeu apoi peste Grec. Căci înaintea lui Dumnezeu nu se are în vedere fața omului”. (Rom. 2:10, 11. *Goodspeed*; Efes. 6:9; Col. 3:25).

¹¹ În conformitate cu scrisoarea inspirată a lui Pavel, în adunarea creștină nu ar trebui să fie un tratament al unuia sau altuia avându-se în vedere dacă este Evreu natural sau un Păgân natural Dumnezeu a primit bine în „trupul lui Christos” pe amândoi, arătând astfel că credința asemănătoare aceleia a lui Abraam, și nu distincțiunii rasiiale, este ceea ce hotărăște înaintea Lui. Abraam, ca un tip al lui Iehova Dumnezeu, este „Tatăl tuturor celor ce cred”, fie ei Evrei tăiați împrejur sau Păgani netăiați împrejur. (Rom. 4:11, 12, 16). Pavel folosi măslinul ca o ilustrațiune a organizațiunii teocratice a lui Iehova în Christos. În măslinul simbolic al organizațiunii teocratice a lui Iehova, Evreii naturali se găsiră ca „ramuri naturale”. Dar acum Păgânii cari crezură, fură altoiți în organizațiune spre a lua locurile Evreilor necredincioși cari se rupseră din „măslin” datorită neascultării și lipsei de credință. (Rom. 11:16-24).

¹² Evreii credincioși și Păgânii credincioși, cari sunt uniți împreună în „trupul lui Christos” ar trebui să fie asemănători trupului uman, care este un singur trup deși are multe membre. Ei ar trebui, prin urmare, să recunoască diferențele feluri de serviciu pe cari fiecare membru le îndeplinește în „trupul lui Christos” prin puterea spiritului sfânt al lui Dumnezeu; și ei nu ar trebui să datoreze nimic unul altuia decât a se iubi unul pe altul. (Rom. 12:4-6; 13:8-10). Aducându-și aminte că fratele lor în Christos este servul Domnului și că Domnul este Judecătorul servilor Săi, ei nu ar trebui să judece pe fratele lor, dacă el este conștiincios, ci ar trebui să fie foarte indulgent față de conștiința lui fragedă. (Rom. 14:4, 10, 19-22). Aceia cari sunt tari în credință și înțelegere, ar trebui să poarte slăbiciunile acelor cari nu sunt pe deplin crescuți în credință și înțelegere. Ei nu ar trebui să fie totdeauna urmași și plăcuți ei înșiși în mod egoist. Atunci vor fi ei asemănători lui Christos. (Rom. 15:1-4). Îndemnând pe creștin să nu facă asemenea lucruri, Pavel exprimă rugămîntea sa adunării din Roma pentruca ei toți să poată urma exemplul lui Christos în unire și să fie martori uniți ai lui Iehova, Tatăl Domnului Isus

Christos. Pavel zice: „Dumnezeu răbdării și al mângăierii să vă facă să aveți aceleași simțăminte, unii față de alții, după pilda lui Christos Isus, pentruca toți împreună cu o inimă și cu o gură, să slăviți pe Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Christos”. (Rom. 15:5, 6. *Goodspeed*.)

BUNVENIT TUTUROR

¹³ În toată scrisoarea sa către Romani, Pavel pledează împotriva aducerii oarecăror prejudecii împotriva Păgânilor sau ne-Evrei. Noi ar trebui să recunoaștem toate națiunile ca frați în credință, dacă ele ascultă Evanghelia propovăduită și dacă cred în Iehova Dumnezeu și în Christosul Său. Dumnezeu trimise Evanghelia Impărăției Păgânilor, care erau altădată fără Iehova Dumnezeu și fără speranță; și așa El spune acum bunvenit naționalițăților păgâne, dându-le motiv serios pentru a se veseli. Noi ar trebui să ne aducem aminte deasemenea că Dumnezeu îndreptățește pe Păgânii credincioși și că Christos Isus, întrucât îi primește pe aceștia ca membri în „trupul Său, le urează bunvenit și-i primește ca pe frații Săi. El nu s'a rușinat de ei din cauza originii lor naturale sau naționale. Deaceea El nu arată parțialitate față de ei. Acesta ar trebui să fie un exemplu tuturor membrilor adunării creștine, fie că după carne suntem Evrei tăiați împrejur sau Păgani netăiați împrejur. Și așa, îndemnându-ne să imităm pe Christos Isus în această privință, Pavel scrie: „Așa dar, primiți-vă unii pe alții cum v'a primit și pe voi Christos, spre slava lui Dumnezeu. Christos a fost, în adevăr, un slujitor al tăierii împrejur, ca să dovedească credința lui Dumnezeu, și să întărească făgăduințele date părinților. (Abraam, Isaac și Iacob); și ca Neamurile să slăvească pe Dumnezeu, pentru îndurarea Lui, după cum este scris: „Deaceea Te voi lăuda printre Neamuri, și voi cânta numele Tău”. (Rom. 15:7-9, *Goodspeed*). Urându-vă bunvenit unul altuia, după cum și Christos v'a bine primit pe voi, spre slava lui Dumnezeu. (Rom. 15:7, *Moffatt*).

¹⁴ Ce primire bună dă Christos Isus fiecărui care a învățat despre Dumnezeu fiind instruit prin cuvântul Său, și care apoi vine la El ca la Regele uns al lui Iehova. Această este întocmai după cum a zis Christos Isus: „Tot ce-Mi dă Tatăl, va ajunge la Mine; și pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară. În prooroci este scris: Toți vor fi învățați de Dumnezeu, (Isaia 54:13). Așa că oricine a ascultat de Tatăl, și a primit învățătura Lui, vine la Mine.” (Ioan 6:37, 45). Cu toate acestea Christos Isus recunoscuse ordinea timpului lui Dumnezeu. El presimți timpul lui Dumnezeu pentru primirea Păgânilor. După ce Christos Isus fu botezat, era un interval de șapte ani înainte ce El începu să ureze bunvenit Păgânilor credincioși și să-i trateze ca pe frați în „trupul Său”. În decursul tuturor acelor șapte ani El și apostolii Săi se mărșăluiră la Evrei, ceținând astfel privilegiile câștigării im-

(Conținut în pag. 11-a)

11. În conformitate cu scrisoarea lui Pavel, care este factorul hotărîtor pentru creștinii primiți acum de Dumnezeu? și ce ilustrațiune folosește Pavel?
 12. a) Cum știe el că ar trebui creștinii să se recunoască și să se trateze unul pe alții? b) Pentruce atunci se rugă Pavel cu privire la ei?

13. Cum pledează Pavel împotriva prejudecăților naționale? și ce îndemnă el pe creștinii să facă în ce privește unul pe altul?
 14. a) Ce știe Isus despre cei binevălși la El? b) Cum a devenit Christos Isus slujitorul sau, agentul lui Dumnezeu pentru tăierea împrejur?